

ARBETAR MAKT

NR 3-4

1973, Årg. 2, Pris 1:50

VAL:

SEGER FÖR BORGARNA GENOM BLUFFMAKERI

Se sidan 2 och mittuppslaget

LIP: SEGER FÖR ARBETARNA GENOM SJÄLVSTÄNDIG KAMP

Tidigt på morgonen den 14 augusti stormade 3 000 kravallpoliser den av 1180 arbetare ockuperade urfabriken LIP i Besançon i östra Frankrike.

De tjugo ockupationsvakterna stod utan möjlighet att försvara det de och deras arbetskamrater tillkämpat sig.

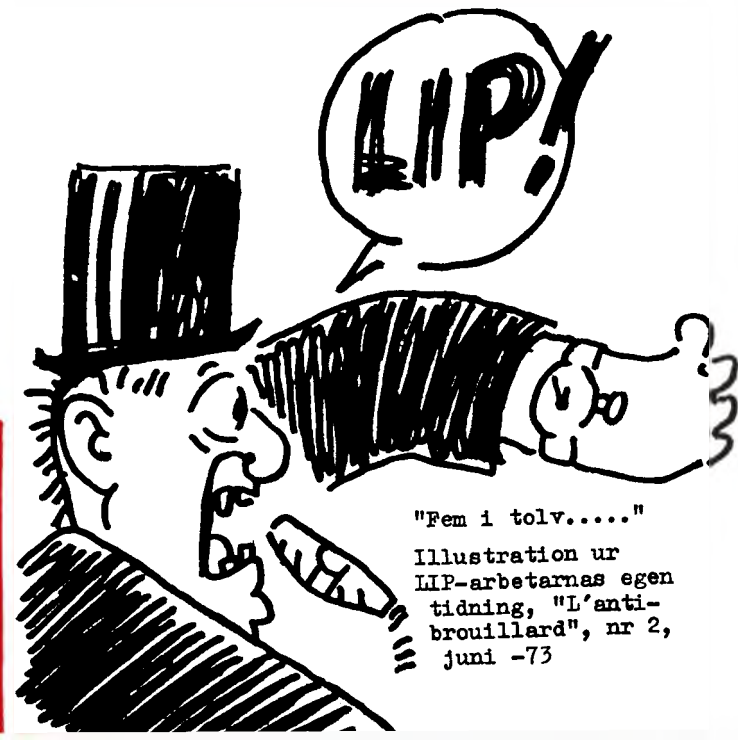
Först när detta inträffade kunde man i svensk massmedia läsa eller höra om ockupationen av LIP. Först när arbetarna slängdes ut från fabriken blev nyheten värd att uppmärksammas. Hur det var tidigare, när arbetarna själva förvaldade fabriken - utan vare sig kapitalister eller fackbyråkrater, talade den borgerliga massmedia tyst om. Även grundorsaken till ockupationen, kapitalets profitjakt och hot om nedläggning, förteg man.

I detta nummer berättar en av tidningen ARBETARMAKT:s medarbetare, som i somras besökte den ockuperade fabriken, om hur LIP-ockupationen, främst genom *exemplens makt och suveränitet*, stärkt den självständiga arbetarkampen i Frankrike och näraliggande länder.

Exemplet LIP visar inte bara på möjligheten för arbetarna att själva ta över och förvalta sina fabriker; det visar *nödvändigheten* av detta. Som en begränsad företeelse i ett kapitalistiskt system har LIP-arbetarna tillfört sig själva och alla militanta arbetare en oersättlig källa av erfarenheter och lärdomar.

Se sidan 4

INNEHÅLLET I ÖVRIGT: METALLS KONGRESS - KAMBODJA- ISRAEL 25 ÅR - "LAG OCH ORNING"

Ledare:

OM DET HÄR MED VAL...

"Valet påverkar inte vår politik". Så har flera organisationer som kallar sig revolutionära sagt, varpå de ställt upp i valet och börjat fiska efter röster. Vi säger: Visst påverkar valet vår politik. Vi måste ta ställning till det, och sedan föra ut våra synpunkter, t ex här i tidningen ARBETARMAKT. Denna ledare och mittuppslaget är således ett resultat av hur valet påverkat vår politik.

Nå, då har vi alltså förklarat varför vi skriver just en ledare om valet. Denna ledare kommer att mynna ut i att det är meningslöst att rösta. Men egentligen borde det vara de partier som slåss om rösterna, som skulle motivera *varför* man ska rösta. För att rösta, det är att företa sig en handling, och då bör man kunna motivera varför. Men så långt har det gått, att det etablerade samhället fått folk att låta bli att ifrågasätta varför man går till valurnorna. Man tar det som något självklart. Och lika självklart tycks det vara även för de vänstergrupper som inte ens har skuggan av en chans att komma in i riksdagen.

Så på grund av denna "självklarhet" - att man ska rösta - tvingas vi ägna denna ledare åt varför det är meningslöst att rösta. Vi kan nämna tre viktiga orsaker:

■ Vi är kommunister, och anser att socialismen inte kan genomföras med parlamentariska beslut, utan att den måste upprättas av en självständigt och kollektivt agerande arbetarklass i en revolution.

■ Vi vet på förhand vilka som kommer att vinna valet: borgarklassen. Alla de partier som har en chans att komma in i riksdagen, liksom flera av de små, arbetar direkt eller indirekt för borgarklassens intressen. En regering med Fälldin i spetsen kommer inte att kunna genomföra några viktigare förändringar. Lika lite kommer Hermanssons gång - det har de visat under de senaste tre åren - kunna driva SAPs politik åt vänster, inte ens om de mångdubblade sitt röstetal.

■ Hela valjippet är till för att lura folk och få dem att tro att de har något att säga till om, genom de representanter de väljer till riksdagen och de kommunala församlingarna. Detta kallas för att de maktbavande sprider parlamentariska illusioner. Varje parti som kallar sig socialistiskt eller kommunistiskt, och ställer upp i borgerliga val, sprider, med eller mot sin vilja, parlamentariska illusioner. Sen må de aldrig så mycket tala och skriva om att man inte kan uppnå förändringar genom parlamentet.

Men detta är ju bara påståenden säger den klarsynte. Ni har ju inte påvisat riktigheten i dem. Helt rätt! Då sätter vi igång!

REFORMISMENS OMÖJLIGHET

Det är omöjligt att införa socialismen med hjälp av majoritetsbeslut i parlamentet, därför att arbetarklassen *aldrig* kan ta den politiska makten i samhället så länge borgarklassen innehar den ekonomiska. Den ekonomiska makten över samhället är den grundläggande. Det är ekonomin som bestämmer samhällets övriga strukturer, och därmed även den politiska nivån.

I Sverige idag är det borgarklassen som förtrycker främst arbetarklassen. Att sossarna skulle företräda arbetarklassens intressen, och att arbetarna därför, nu före valet, skulle inneha den politiska makten är inte annat än förbannad lögn och dikt. Det ligger inte i arbetarklassens intresse att upprätthålla livet på det kapitalistiska systemet - som sossarna sysslar med - utan att *störta* det och att upprätta ett samhälle där arbetarklassen har makten, och kapitalisterna förvisats till museerna.

Reformismens omöjlighet har också bevisats av historien. Även om en del socialdemokrater var ärliga och trodde att de skulle kunna genomföra socialismen med hjälp av rösträtten och parlamentet, så bevisades det vi ovan sagt: Statsapparaten är borgarnas och kan aldrig bli arbetarnas. På grund av att de "ärliga" socialdemokraterna blev funktionärer på heltid och på så sätt skildes från arbetarklassen kunde kapitalismen "köpa upp" dem, muta dem, för att så småningom integrera dem i systemet. Socialdemokratien och fackföreningsrörelsen blev en del av de organ borgarklassen använder för att hålla sig kvar vid makten.

En annan orsak som gör att reformismen är omöjlig, är att socialismen och revolutionen förutsätter hela arbetarklassens aktiva och *självständiga* agerande. Socialismen kan därför inte införas av några få människor i (eller utanför) parlamentet, för att sedan överlämnas till arbetarklassen.

Socialismen kan inte heller genomföras bit för bit, eftersom det i varje samhällssystem är en klass som har makten, och en annan som är förtryckt. Det kan under en längre tid inte finnas någon möjlighet för arbetarklassen och borgarklassen att dela makten. Detta därför att arbetarklassens makt förutsätter en planekonomi för hela samhället, styrd av arbetarna, och detta skulle samtidigt utesluta varje annan härskande klass.

Revolutionen kan inte heller ske genom någon slags överenskommelse med de härskande. Detta därför att så länge som den härskande klassen agerar *som klass* kan de aldrig acceptera socialism, eftersom detta skulle innebära deras utslutande som klass. Dessutom

sökt ta makten på fredlig väg, utom eller inom parlamentet, har det misslyckats. Det aktuella exemplet på detta är Chile, där borgarklassen ingalunda accepterar att arbetarklassen ska komma till makten. På grund av att folkfronten inte har kunnat, ekonomiskt, politiskt och ideologiskt, *krossa* bourgeoisin kan denna nu starta en massiv offensiv mot Allendes "socialistiska" regering.

Detta innebär att vi hävdar att arbetarklassen måste inrikta sig på en väpnad revolution. Detta innebär inte, att vi skulle önska en så blodig revolution som möjligt. Vi menar istället, att ju bättre förberedd arbetarklassen är, ju bättre väpnad den är, desto mindre "blodig" blir revolutionen. Att inbilla arbetarklassen att den *inte* skulle behöva vänta sig en öppen, väpnad klasskamp, vore lika med att förbereda den på ett blodigt nedslaktande i ett spontant upprorsförsök.

PARTIERNAS STÄLLNING I RIKSDAGEN -INGEN BETYDELSE

Detta hänger samman med vad tidigare sagts; att under kapitalismen, kan bara den klass som innehar den ekonomiska makten, också inneha den politiska. Sossarna har således under samtliga år de suttit i regeringen företrätt borgarnas intressen. Och vidare, de sitter där, därför att det är de som bäst företräder intresserna hos den starkaste fraktionen inom bourgeoisin - monopolkapitalet.

Inga andra än socialdemokraterna (utom möjligen de revisionsistiska kommunistpartierna) har nämligen ett förtroende hos arbetarklassen, och de har därför möjlighet att lura arbetarna att tro att de har ett inflytande över samhället. Visst har sossarna, som de säger i sin valpropaganda, åstadkommit mycket. Man har lyckats hindra att arbetarklassen rest sig i revolution för att störta kapitalismen. Sossarna har lyckats med att bevara klassamhället. Genom att VPK ägnar det mesta av sin tid åt att förklara att man ska rädda "arbetarregeringen", sällar man sig till socialdemokraternas och borgarklassens försök att inbilla arbetarna att den har den politiska makten. VPK gynnar således borgarklassens intressen.

BEKÄMPA DE PARLAMENTARISKA ILLUSIONERNA

Hela valjippet går ut på att inbilla folk att det är riksdagen, regeringen, kommunfullmäktige etc., som kan genomföra förbättringar och att nya partier vid styret, skulle innebära kvalitativa ändringar i folks levnadsförhållanden.

Detta är en lögn. Eftersom den politiska makten utgår från den ekonomiska så kan några större förändringar inte ske förrän den ekonomiska basen förändras. Detta kan inte ske genom parlamenten, eftersom de är en del av statsapparaten, som i sin tur står i borgarklassens tjänst. Den borgerliga statsapparaten är uppbyggd så att en minoritet ska kunna härska över en majoritet. Den kan aldrig tjäna majoritetens, arbetarklassens intressen. Att påstå annat är att sprida illusioner om att parlamentet skulle vara fristående från klassamhället.

De partier som kallar sig socialistiska eller kommunistiska och ställer upp i val, sprider dessutom illusioner om att socialismen skulle gå att uppnå genom parlamentsbeslut, de sprider *reformistiska* illusioner. Detta gör de även om de samtidigt säger att socialismen endast kan genomföras genom en revolution, och att riksdagen bara är en lekstuga. Det är nämligen *handlingen* som folk mest lägger märke till, och inte det som skrivs, t ex på en ledarsida. Eller som det också har uttryckts: "handlingens exempel är vida överlägset ordets". T ex hur många av de som får veta att "kommunisterna" i KFMLr ställer upp i valet, läser också "Proletärens" analyser om att man inte ska genomföra socialismen genom riksdagen? Nej, ingen organisation har möjlighet att samtidigt sprida den mängd motpropaganda, som skulle motverka de parlamentariska illusioner man sprider genom att ställa upp i valet.

När nu varje valdeltagande tjänar till att sprida parlamentariska illusioner, finns det då ingen situation som man skulle kunna tänka sig, i vilken en revolutionär organisation ställde upp i ett borgerligt val, eller uppmana arbetarklassen att rösta på ett visst parti?

Jo, det skulle vara en situation, då man ansåg att de parlamentariska illusioner man skulle komma att sprida, skulle vara av underordnad betydelse jämfört med vad man skulle vinna på tillfälliga strukturella förbättringar för arbetarrörelsen. I en situation där t ex arbetarklassens organisationer ännu är för svaga för att möta en öppen diktatur av fascistisk typ, skulle man då genom att stödja borgerligt demokratiska grupperingar i ett val, tillfälligt kunna uppskjuta de oundvikliga klasstriderna, för att få tid att bättre förbereda sig för dessa. Detta förutsätter naturligtvis, att det i valet finns representerade klart åtskilda former för den borgerliga diktaturen (den fascistiska och den borgerligt demokratiska), och att den revolutionära organisationen har ett så pass stort inflytande hos arbetarklassen att en sådan uppmaning till att rösta på en viss gruppering, skulle vara av avgörande betydelse för valutgången.

Men inte ett enda av ovanstående villkor är för handen idag, eller har överhuvudtaget funnits så länge vi har haft parlamentarism i det här landet.

Nu har vi kommit fram till det vi började med att påstå: att röstandet i valet inte tjänar något till. Så om du läser detta före eller efter valet, så har det inte heller någon betydelse. För om du läser detta efter, och ångrar att du gått på valbluffen, och röstat, så kan du trösta dig med att din röst inte förändrat något, på sin höjd bytt ut en härskare mot en annan.

Vad det gäller att göra nu, hur vi verkligen ska kunna få till förändringar, talar vi om på mittuppslaget.

VI SKA INTE STÄRKA BORGARNAS STATSAPPARAT

- VI SKA KROSSA DEN!

STÖD STRIDSFONDEN PG. 65 360-0

Gruvarbetarnas centrala strejkkommitté
Kiruna, Svappavavaara och Malmberget

Meddelande från redaktionen

Med detta nummer upphör tidningen ARBETARMAKT att vara "oberoende rådsocialistisk tidning", för att bli organ för Förbundet Arbetarmakt. Detta är naturligtvis en följd av upplösandet av de rådsocialistiska arbetsgrupperna och det därpå följande förbundsbildandet.

Att tidningen ARBETARMAKT tidigare var "oberoende rådsocialistisk", berodde helt enkelt på att det inte fanns ett förbund med någon mer omfattande politisk plattform, som tidningens medarbetare kunde ha som stöd i och utgångspunkt för sitt arbete. Detta avspeglades naturligtvis i tidningens utformning, den fick till en början en ekonomistisk inriktning, man *rapporterade* om strejk och andra händelser, utan några större *analyser*.

Först under detta år, kan man tala om att tidningen börjat föra ut en *politisk* linje.

Den politiska utvecklingen i de rådsocialistiska grupperna har naturligtvis också avspeglats i tidningen.

Våra läsare kan vi meddela, att tidningen under årets resterande månader utkommer med ytterligare tre nummer. Under 1974 utkommer åtta nummer.

Att tidningen nu är ett förbundsorgan, innebär naturligtvis inte, att det enbart är medlemmar i Förbundet Arbetarmakt som får skriva artiklar, utan tvärtom, alla artiklar, insändare m.m. välkomnas.

tidningen

ARBETARMAKT

Ärgång 2, nr 3-4/73

Organ för Förbundet Arbetarmakt

Ansvarig utgivare: Helena Bertilsson

Redaktionens adress: tidningen ARBETARMAKT, Box 179, 551 02 JÖNKÖPING

Prenumeration för 12 nummer:

prenumeration	20:-
stödprenumeration	30:-
garantiprenumeration	50:-

Postgiro vid prenumerat:	38 13 00 - 3
Postgiro vid redovisning, ombudsför-säljning:	20 21 02 - 0
Postgiro till stödfonden:	23 71 77 - 1
Postgiro vid beställningar av äldre nummer o dyl:	20 75 76 - 0

Tryck: Fyrtryck AB, Stockholm 1973.

Detta nummer presslagt 3 september 1973.

Manuskript och illustrationer till nästa nummer skall vara redaktionen tillhanda senast den 31 oktober.

Ombud finns på följande orter:

Boden, Eksjö, Göteborg, Härnösand, Jönköping, Kristianstad, Motala, Norrköping, Stockholm, Sundsvall, Uddevalla, Umeå och Östersund.

Är du intresserad av att delta i försäljnings- och agitationsarbete, kontakta då Förbundet Arbetarmakt, Box 49 035, 100 28 STOCKHOLM 49.

METALLKONGRESSSEN

I dagarna har Sveriges största fackförbund, *Svenska Metallindustriarbetarförbundet*, avslutat sin 29:e kongress.

I Stockholms Folkets Hus samlades 336 ombud och en diktatorisk s k överstyrelse, om 36 män, att behandla 337 motioner, i tron att de förde 393 000 metallarbetares, och därav 50 000 kvinnors, talan.

Vidare skulle man behandla och ta ställning till ett nytt handlingsprogram för Metall, välja en "ny" överstyrelse och skänka 100 000-tals kronor till klassarbetets ära, socialdemokraterna.

Låt oss inte här diskutera hur "demokratiskt" valda dessa ombud är, utan låt oss istället granska de beslut som fattades. Hur gick det? Beslutades något verkligt väsentligt, som på något grundläggande sätt skulle förändra situationen för landets största yrkesgrupp, metallarbetarna? Nej, hela kongressen gick i samma gamla nerkörda klassarbetsspår som utgjort Metalls och socialdemokraternas vingliga väg i mer än ett halvt sekel nu.

Men det finns all anledning att notera de frågor man tog ställning till och beslutade i. Inte minst med tanke på den oerhört viktiga sektor som metallarbetarbranschen alltid utgjort för ett revolutionärt arbetsplatsarbete.

När sossarna - facket och småpåvarna i den lägre partihierarkin - i höst, inför den stundande avtalsuppgörelsen, söker förankra sina beslut och direktiv nere på verkstadsgolvet, ja då gäller det att kunna ge svar på tal, att kunna avslöja argumentens ihållighet, samförståndsanda och dimridåer. I de diskussionerna måste vi kunna säga ifrån, ordentligt!

Överstyrelsens handlingsprogram

Överstyrelsens "Förslag till handlingsprogram" för Metall, ett 43-sidigt häfte, antogs i sin helhet av kongressen. Något annat var inte heller att vänta.

Det kunde lika gärna utformats av någon av de mer smarta monopolkapitalisterna, som insett socialdemokratins och fackets alla fördelar och säkerhet.

Handlingsprogrammet innehåller bortemot hundra mer eller mindre stora "reformer", "Metall gärna ser genomförda under 70-talet". Ingen av dessa reformer, inte ens i sin yttersta förlängning, rubbar på något sätt arbetsköparväldets oinskränkta makt. Hur det t ex gått med den "fortlöpande löglönesatsningen" vet vi redan. Fråga annars Per Holmberg. Han avskedades när han undersökte saken. När så Sträng i somras gjorde sitt utspel att "lågönegrupperna inte kan prioriteras mer", bekräftar detta bara klassarbetets omöjlighet att tackla detta problem.

"Reformerna" om förkortad arbetstid för skiftarbetare, en femte semestervecka, förstärkt inkomstskydd vid omplaceringar och "insyn" i de multinationella företagen är väl i och för sig bra, om de förverkligas, men förändrar de något i frågan om makten? Nej, naturligtvis inte. Och det är de inte heller föreslagna för att göra. De är endast till för att söka intala arbetarna att de kan "förändra" något, att facket "driver

arbetarnas krav" och att lappa och laga ett system som arbetarna inte har några som helst anledningar till att ta ansvar för.

Överstyrelsen, och nu också Metalls, handlingsprogram kunde alltså lika gärna hetat "handlingsprogram för en mindre människoovänlig kapitalism".

Stora flertalet av motionerna avslogs

Inte bara överstyrelsens "rekommendationer" vad gäller Metalls handlingsprogram godkändes av den 29:e kongressen. Man accepterade också i stort, sånär som i några nästan obetydliga periferifrågor, överstyrelsens s k "utlåtanden" om de 337 motioner som väckts inför denna kongress. Dessa utlåtanden betydde i de flesta fall avslag.

Motionärerna, som dels var enskilda medlemmar och - mer sällan - hela avdelningar inom Metall, fick i fråga efter fråga erfara överstyrelsens omsorg om de rådande maktförhållandena. Varje krav på månadslön, en ny målsättning för förbundet, upphävandet av överstyrelsens vetorätt i alla centrala och viktiga frågor, att avtalen ska ut på omröstning bland alla förbundets medlemmar, m m avslag - som väntat - överstyrelsen. Och deras argument blir för var kongress allt töntigare och genomskinligare. Som i frågan om vetorätten, den diktatoriska rättighet som överstyrelsen en gång myglade till sig.

"Demokrati? Javisst, men bara när vi själva vill!"

När motionärerna i denna fråga - med all rätt - angriper denna "rätt" att fatta beslut hur som helst, och oftast i direkt motsatt riktning än arbetarnas krav, svarar överstyrelsen, att man "inte kan se något ofördelaktigt i detta förfarande", och hänvisar till den "demokratiska arbetarrörelsens demokratiska (!) uppbyggnad".

Nej, vi förstår mycket väl att överstyrelsen och klassarbetmännen inom Metall "inte ser något ofördelaktigt i detta förfarande". Dumma vore de väl annars! Vetorätten är ju en nödvändig förutsättning för att man ska få sitta kvar och förhandla bakom de till händer och fötter bundna metallarbetarnas rygg!

Att motionerna om ett slopande av vetorätten för varje kongress blir allt fler kan ju överstyrelsen, just i kraft av denna vetorätt, helt bortse ifrån.

Hör efter hos kapitalet!

Nej, så särdeles mycket att skrävla med har inte "våra ombud", nu när de kommer hem från kongresse. "Besluten" har gått i samma anda som de FN:s miljövärdskonferens fattade sommaren -72; vågar och/eller vill man inte säga ifrån i någon fråga, och direkt kräva och kämpa för något här och nu, ja då kan man ju alltid "rekommendera" den och den instansen att vara så vänlig och lyssna på ens förslag...

För Metallindustriarbetarförbundet betyder det, att man hör efter hos Internationella Metallindustriarbetarförbundet (IMF) eller CIA-understödda Fria Fackföreningsinternationalen (FFI). Är det sånt sossarna kallar att "lyssna till rörelsen"?

Inga illusioner om facket!

Mot dessa dekadenta "arbetarorganisationer" - Metall, LO och SAP - måste vi formulera ett *alternativ*. När inte "våra" organisationer vill, kan eller får föra vår talan, ja då måste vi organisera oss själva, efter egna huvuden och behov. Vi måste - kort sagt - ta saken i egna händer! För oss metallarbetare kan det t ex se ut på följande sätt:

Mot *fackets* krav om att fackstyrelsen och ett fackföreningsmöte - där endast kanske, i bästa fall, 10% av avdelningens arbetare sluter upp - ska utse skyddskommittéer och skyddsombud kan vi kräva, att vi själva ska göra detta. Nere på verkstadsgolvet, och avdelning för avdelning.

Mot *fackstyrelsens* lydiga springpojkar till skyddsombud ställer vi direkt kontrollerade och när som helst avsättbara ombud.

Mot *fackets* acceptering av att det ska vara bolaget som "leder, bestämmer och fördelar arbetet" ställer vi krav om att det ska vara vi, vi som dagligen står och sliter nere i skiten, som ska bestämma och kontrollera arbetstakten och arbetsmiljön.

Mot *fackets* försök att hänskjuta sådana här frågor till olika klassamarbetsinstitutioner ställer vi stormöten på varje avdelning. På dessa beslutar vi, arbetarna, kollektivt och demokratiskt, hur vi ska ha det.

Mot *fackets* klassamarbetspropaganda ställer vi stormation som gagnar oss, inte kapitalet. Vi kan t ex tillverka fabriktidningar och flygblad, som - det har visat sig - kan upphäva kapitalets försök att sp-

Förslag till handlingsprogram

Rapport om demokrati i företagen

Två av metalls senaste klassarbetskatekeser

littra och isolera oss arbetare, och istället fungera som en sammansvetsande länk i vår kamp.

Mot *fackets* illusionspolitik tror vi inte, att vi får oss något tilldelat om vi bara är snälla, lydiga och har förtroende för fackets representanter. Nej, vi vet, att vi arbetare alltid fått kämpa, och att de rättigheter vi har idag är ett resultat av denna kamp, inte fackets eller sossarnas.

Ja, det är något av allt det vi kan göra. Vi bekämpar klassamarbetspropagandan effektivast i praktiken, i självständig handling och organisering.

Metalls 29:e kongress har i alla fall haft det goda med sig att den utmanar oss till handling. Fler och fler förstår att om det ska bli några avgörande förändringar måste vi *själva* genomföra dem, på våra villkor och med våra medel...

Metallarbetare i FÖRBUNDET ARBETARMAKT

"Grattis LO"

I förra numret av tidningen ARBETARMAKT gjorde vi en analys av LO:s utveckling från en kamporganisation till en pamporganisation.

Det är fler tidningar som har gjort "analyser", bl a socialdemokratiska *Arbetet*, som i en tidningsbilaga den 7 augusti har ett stort hyllningsreportage till klassarbetetsandan och klassförräderiet.

Det som dock tar priset i denna "bilaga till klassarbetets fromma" är den annons som SAF har publicerat däri. Under rubriken "Grattis LO", går SAF ut och prisar LO och deras "fina samarbete".

Annonsen var så magtark, att till och med gamla sossar har reagerat mot den, eller vad sägs om följande lilla citat: "Visst har SAF och LO fortfarande skilda uppfattningar. Annars vore vi inte motparter i en förhandling. Men förhandlingssystemet skulle inte leva kvar om det inte fanns en grundläggande åsikts-gemenskap - en vilja att komma överens." Kan det sägas mer avslöjande, vi tror det inte. Vi vill dock inte "komma överens" med SAF, vi vill eliminera dem.

OCKUPATIONEN AV LIP-FABRIKEN

När 3 000 kravallpoliser på morgonen den 14 augusti stormade in på en nästan öde LIP-fabrik i Besançon i östra Frankrike, mötte dem en överrassande syn: arbetarna, 1 180, hade tagit med sig alla viktiga maskiner och värdepapper.

Samtidigt hördes över hela Frankrike en mäktig protest: Sluta upp med provokationerna mot LIP-arbetarna! De 3 000 kravallpoliserna hade sänat riskerat det franska folkets "förtroende" för kapitalismen.

Alltmedan Pompidou och Co funderar ut lämpliga lösningar på detta problem fortsätter och intensifieras det franska folkets solidaritetsaktioner för LIP-arbetarna.

Detta solidaritetsarbete har börjat utgöra ett dödligt hot för den franska kapitalismen; så har t ex arbetarna vid tre mindre företag - ett i textilbranschen, ett livsmedelsföretag och en skofabrik - redan tagit efter LIP-arbetarnas exempel och ockuperat sina fabriker.

Och alla svallvågor efter LIP-arbetarnas ockupation har ännu ej nått strand! Den ena solidaritetsstrejken avlöser den andra. Ett större sådant exempel är TV- och radioarbetarnas dagslånga strejk den 23 augusti.

LIP-aktionen kan vara ett startskott till en upp-trappad klasskamp i Frankrike, ja, en inspirationskälla för hela den europeiska arbetarklassen....

KAPITALISMENS KRIS

Upprinnelsen till ockupationen av LIP-fabriken står att finna i den koncentrations- och konkurrensskris som präglade urbranschen sedan mitten av 60-talet. Bara i östra Frankrike beräknar man antalet fabriksnedläggelser inom denna bransch till omkring 100 st de senaste tio åren.

Också LIP-koncernen, som dels ägs av släkten Lipman och dels av en schweizisk storkoncern i klockbranschen, fick vidkännas ett allt hårdare klimat. Trots att man är Frankrikes äldsta och största tillverkare i klockor, och då främst armbandsur, stod man vid årsskiftet 72/73 inför en likviditetskris som, som man uttryckte det, framtvingade "betydande friställningar". Man hotade också, något senare, med en total nedläggning av fabriken.

Arbetarnas svar på detta uteblev inte; den 17 april, då företaget gjorde sin senaste löneutbetalning, besatte man fabriken. Två månader senare, den 12 juni, återupptog man produktionen i full skala, och i kraft av sin kollektiva styrka.

Nu blev det kapitalisternas tur att - som de kallade det - "vidtaga lämpliga åtgärder". Produktionen och försäljningen var ju "vild", dvs pågick utan vare sig kapitalister eller fackbyråkrater. När så arbetsköparna tvingades retirera i sina besinningslösa beskylldningar om "vild distribution och försäljning", "häleri", osv, återstod endast kapitalets våldsbarn, polis och halvmilitära kravallpolis, att lita till.

FRÖN TILL PROLETÄR DEMOKRATI

LIP-arbetarnas aktion är alltså ett exempel på hur arbetslösheten kan bekämpas i handling, hur en arbetsköparoffensiv kan vändas till en offensiv och militant arbetarkamp.

LIP-aktionens styrka och exemplariska utformning ligger i den proletärt demokratiska teori, om arbetets organisering, man alltsedan man besatte fabriken ständigt sökt omsätta, utvidga och också ompröva. Stormötesprincipen, alla fabrikers arbetare samlade till stormöte vid alla viktiga, centrala beslut och all viktig information, har varit ockupationens bärande idé.

Vid skötseln av fabriken valde man, efter kollektivt fattade beslut av stormöten, att organisera sig på följande sätt, som ett komplement till stormötena:

1) Propagandagruppen, 2) Gruppen för arbetets organisering, 3) Försäljningsgruppen, 4) Försvars- och underhållsgruppen samt 5) Ekonomigruppen.

LIP:s fabriksportar. Arbetet är slut för dagen.

Arbetet inne på fabriken började efter denna arbetsfördelning att fungera näst intill perfekt. Försäljningen sköt fart i takt med produktionen och klockornas pris rasade kraftigt, ända upp till 50%.

Likälönsprincipen genomfördes, arbetstiden förkortades avsevärt, barnpassning och lekskola arrangerades i kollektiv regi. Kort sagt - LIP-arbetarnas liv förändrades radikalt, utvecklades! "Plötsligt var det roligt att stiga upp sex på morgonen och gå till jobbet", som en arbetare uttryckte det.

Dessa erfarenheter, som LIP-arbetarna tillfört sig själva, och delvis också andra som deltagit i kampen, är av oersättligt och bestående värde. En aldrig så brutal och offensiv klassarbetspropaganda kommer kunna beröva LIP-arbetarna de insikter om arbetarkampens fulla möjlighet och nödvändighet man hela tiden under ockupationens gång tillfördes och delvis också omsatte i praktiken.

Att det inte var möjligt, att i sin helhet omsätta dessa proletära principer i praktiken, förstod LIP-arbetarna på ett mycket tidigt stadium. "Vi kan inte skapa små öar i det kapitalistiska systemet, vi utgör i första hand ett exempel, en uppmaning till handling. LIP-rörelsen kan bara gå framåt. Står den still är det detsamma som att den går bakåt", förklarade man.

Någon ARBETARMAKT, i socialistisk mening, har det således inte varit frågan om. Om än att LIP-arbetarna utnyttjade kapitalismens ihållighet och tålmod till bristningsgränsen...

KLASSKAMPENS POLARISERING

I LIP-aktionen har klasskampens polarisering vunnit en utomordentlig giltighet; folkets stora flertal, minst 90% av lokalbefolkningen och hela den franska arbetarklassen, har ställts mot en handfull kapitalister och internationella aktiegangsters i urbranschen. Staden Besançons befolkning, ca 100 000, har gång efter annan manifesterat sitt stöd för arbetarna på LIP. När 300 poliser i början på sommaren gjorde en blåögd ansträngning att en natt återta fabriken, då som nu senast, på direkta order från aktieägarna och den franska regeringen, slöt dagen efter mellan 15 - 20 000 Besançonsinvånare upp i en solidaritetsdemonstration. Självaste Besançons borgmästare, förvisso CGT-are - men ändå, deltog aktivt i sammandrabbningen med polisen.

Det är givet, att LIP-aktionen vunnit stora sympatier hos den franska arbetarklassen. Otaliga exempel och bevis finns på detta. Dagen för återtagandet av fabriken, den 14 augusti, strejkade t ex många arbetare runt om i Frankrike. I Besançon låg i praktiken allt arbete nere. Och än syns inga tecken på att solidaritetsaktionerna tenderar att avta. Idag, mer än två veckor efter ockupationens upphävande, pågår eller startas nya solidaritetsstrejker. I detta arbete har emellertid Frankrikes två största fackföreningar, CGT ("kommunistisk") och CFDT (socialdemokratisk, med starka inslag av syndikalism), intagit tvivelaktiga positioner.

FACKFÖRENINGARNAS ROLL

Redan från den dag då det som pågick på LIP blev känt i kretsar utanför Besançon har fackföreningarna CGT och CFDT lämnat ett synnerligen tvivelaktigt stöd till LIP-arbetarna. Förvisso har man deltagit i solidaritetsdemonstrationer, penninginsamlingar och dylikt, men deras stöd har ändå varit ett hycklande stöd. Vare sig CGT eller CFDT har någonsin uppmanat den franska arbetarklassen till självständig handling eller organisering.

För båda, som är uppknutna till "kommunist"partiet respektive det socialdemokratiska partiet, har alltid parlamentet och antalet röster i valen varit av avgörande betydelse. Gång efter annan har båda partierna alltsedan trettitalet förrätt eller undergrävt all militant arbetarkamp.

CGT:s och CFDT:s agerande i LIP-konflikten ska därför ses som ett nödvändigt sådant, man vågar inte ris-

"VÄNSTERNAS" AGERANDE

LIP och Bescanson har naturligtvis väckt den revolutionära vänsterns intresse. Trotskistgrupperingarna La Ligue Communiste, Lutte Ouvrier och Information Ouvrier har alltsedan ockupationens första dag sökt ta åt sig äran av att "påverkat" LIP-aktionen i den och den riktningen. Nu hör det till saken, att vare sig dessa grupper eller några andra någonsin haft något avgörande inflytande på händelseutvecklingen. Alla påståenden i den riktningen är inget annat än organisationsegoism.

LIP-ockupationen har från första början stått i LIP-arbetarnas egna händer. Alla sympatisörer, vare sig de nu arbetar i fackföreningar eller revolutionära organisationer, har hela tiden fått underordna sig LIP-arbetarnas beslut och direktiv. En princip, som, om den hade haft större genomslagskraft i de militanta arbetarkamper vi haft här i Sverige de senaste åren, säkerligen vunnit fler sympatisörer och framgångar än som hittills varit fallet.

KAMPEN FORTSÄTTER

Arbetarockupationen av LIP är förvisso över. Men LIP-rörelsen har definitivt inte kunnat krossas. Arbetarna vid LIP har redan tagit upp produktionen på annat ställe i staden Besançon, och solidaritetsarbetet som vuxit upp kring ockupationen har dag för dag vidgats. "Ockupationskassan" som växt enormt, och idag uppgår till ca 30 000 klockor i lager och 10-tusentals kronor, kommer att komma väl till pass vid kommande arbetarkamper. LIP-arbetarnas "ockupationskassa" kan komma att användas på samma sätt som gruvarbetarnas stridfond; som ett ekonomiskt och viktigt stöd för de arbetarmilitanter som går ut i direkt kamp mot arbetsköparväldet. Tidningen ARBETARMAKT, som har goda kontakter på LIP och i Besançon, får därför anledning att återkomma till LIP-ockupationen och den skärpta klasskamp i Frankrike som nu står inför dörren.

Golos Truda

I sitt arbete är givetvis LIP-arbetarna beroende av det stöd man kan vinna hos militanta arbetare i hela Europa.

Ekonomiska bidrag till "ockupationskassan" skickas till:

LIP - Comité de Défense

CMDP No 421 3888 40
25 000 Besançon - Palente
Frankrike

Solidaritetsuttalanden och rapporter om solidaritetsaktioner skickas till:

Collectif Ouvrier

25 000 Besançon
Frankrike

«PRESSTOPP»

● Fredagen den 31 augusti gjorde LIP-arbetarna sin andra löneutbetalning i egen regi. 2,2 milj Franc fördelades lika mellan arbetarna.

● Torsdagen den 30 augusti ockuperade arbetarna vid den japanska klockjätten Seito:s reparationsverkstad i norra London sina verkstäder. Ockupationen hade föregåtts av en fem veckor lång strejk.

● Detta visar att LIP-arbetarnas aktion är en seger - trots att de utestängts från sin fabrik - en seger för hela världens arbetarklass.

ARBETARKAMPEN i de belgiska gruvorna fortsätter

I nr 5/72 kunde tidningen ARBETARMAKT berätta om de belgiska gruvarbetarnas långvariga kamp mot nedläggningen av gruvorna, och för rätten till arbete.

I somras besökte en kamrat från Förbundet Arbetarmakt Vriendenkring Zwartberg-Limburg ("Vänskapsförbundet Zwartberg-Limburg"), gruvarbetarnas avantgardeorganisation. Rapporten här nedan berättar om hur gruvarbetarkampen pågår dagligen och stundligen, och hur solidaritetsarbetet måste intensifieras.

PACKET - KAPITALET'S SPRINGPOJK

När två belgiska gruvarbetare, Jos Peers och Desiré Dylst, besökte Arbetarkonferensen -72, var detta ett uttryck för den utvidgade internationella arbetarsolidaritet, som med nödvändighet måste ställas i förgrunden i fortsättningen.

Den senaste händelseutvecklingen i Belgien bekräftar denna slutsats. Gruvarbetarna är nu i behov av en mäktig ekonomisk och moralisk solidaritet. Kampen intensifieras och den belgiska och europeiska arbetarklassens fiender uppträder nu alltmer provokativt och avslöjande. Fackföreningarna, som i Belgien, en gång byggdes som försvarsorganisationer för arbetarnas intressen, är idag väl integrerade i den kapitalistiska statsapparaten, och tjänar nu uteslutande kapitalets intressen. Gång efter annan har de belgiska gruvarbetarna kunnat iakttaga, hur facket ställer sig på bolagens och det internationella organiserade energikapitalets sida.

KAMPANJ MOT GRUVARBETARNA

Den 1 januari i år samlade sig den belgiska regeringen, och alla till den berörda instanser, till ett våldsamt angrepp mot gruvarbetarna. Propagandan, som gick ut genom radio, TV och press, innehöll bl a följande:

Några fler gruvarbetare kommer inte anställas i någon gruva i hela Belgien. Produktionen ska sänkas be-

tydligt. Alla premier till äldre gruvarbetare ska slopas helt. Alla gruvarbetare ska pensioneras efter högst 27 år i gruvorna, och något nytt gruvhål, om än så litet, får inte - utan regeringens "tillstånd" - öppnas någonstans i Belgien.

Allt detta ingår i en massiv kampanj för att söka intala gruvarbetarna och befolkningen att brytningen av kol i Belgien inte längre lönar sig. Något som är en lögn. Brytningen av kol "lönar" sig visst, om än inte med de profiler ägarna, bl a Rockefeller Jr, kräver och inom det traditionella användningsområde som tidigare utgjorde kolets största avsättningsområde, framställningen av stål.

GRUVARBETARNA SLÅR TILLBAKA PROVOKATIONERNA

Gruvarbetarna besvarade denna provokation med punktstrejker och att ge ut en vitbok i pamflettform i en upplaga av 280 000 exemplar!

Närmare 2 000 arbetare i gruvan Winterslag punktstrejkade sig igenom februari månad. Än en gång hade gruvarbetarna slagit regeringen, facket och det socialdemokratiska och "kommunistiska" partiet på reträtt.

Lögner, undanflykter och försök att maximalt utnyttja uttröttningstaktiken har efter detta präglat deras agerande. I gruvan Winterslag, t ex, tvingar bolaget (Zetel Winterslag) 5 000 gruvarbetare att med vatten ända upp till knäna jobba i ett gruvhål där det - bevisligen - inte står att uppbringa ett kolkorn. Ett outnyttjat gruvhål någon kilometer därifrån, som skulle säkra 5 000 gruvarbetares arbete i åtminstone två år framöver, förtigs...

Gruvarbetarnas krav om debatter och diskussioner, med regeringen och fackföreningarna, där alla papper läggs på bordet, har gång efter annan avvisats eller helt nonchalerats.

INTERNATIONELLT ENERGIKAPITAL

I kampen för rätten till arbete har gruvarbetarna otaliga gånger påtalat hur kolet kan förädlas, och inte är oanvändbart bara för att det nu spelat ut sin betydelsefulla roll vid framställningen av stål. Regeringen och facket vägrar, med det internationellt organiserade kapitalet i energibranschen, att erkänna detta.

USA-imperialismens krav om att oskadliggöra varje europeisk möjlighet att hävda sig i den energikris som nu står inför dörren har vunnit lydiga springpojk i den belgiska regeringen, och de med den samverkande fackföreningarna.

INTERNATIONELL ARBETARSOLIDARITET

Men gruvarbetarna kommer inte att ge upp. Sedan början av 60-talet har man nu fört sin kamp. För var dag som går vinner man allt fler sympatisörer och kamrater i kampen, mot en - till synes - övermäktig fiende. Stöd de belgiska gruvarbetarna i deras kamp. Sätt in det du kan avvara på p g 86 21 33-6 ("Solidaritetskommittén för de belgiska gruvarbetarna, Stockholm").

Leve den internationella arbetarsolidariteten!

Golos Truda

I nästa nummer återkommer vi med en ny rapport om hur den belgiska gruvarbetarkampen fortgår och utvidgas.

Solidaritetsuttalanden och dylikt kan sändas till:

Vriendenkring Zwartberg-Limburg

Spoorwegstraat 72
3500 Hasselt
BELGIEN

KAMP MOT KAPITALET'S MILJÖFÖRSTÖRING

I mitten av juni spärrade fiskare från Esbjerg in m/s Grindal, genom att förtöja sina båtar omkring fartyget. M/s Grindal ägs av Grinstedverket A/S, vilket tillverkar läkemedel.

Företaget ämnade använda m/s Grindal till att dumpa kemiskt avfall i Nordsjön. Fiskarna i Esbjerg fruktade, med all rätt enligt expertisen, att dumpningen skulle förstöra fiskebankarna i Nordsjön.

För att inte enbart några fiskare skulle bli ekonomiskt lidande av att ha sina båtar liggandes i hamnen, turades de om att med sina båtar blockera m/s Grindal.

I mitten av juli nåddes en kompromiss. Den gick ut på, att Grinstedverket dumpar sitt avfall i Atlanten istället för i Nordsjön. Detta kommer givetvis inte att lösa problemet med dumpningar av kemiskt industriavfall i havet, vilket har sin orsak i kapitalets hänsynslösa profitjakt.

JAPAN

De danska nordsjöfiskarna är inte de enda som självständigt tagit till den direkta aktionen i kampen mot industrins nedsmutsning av fiskevattnen.

De fiskare som förlorade möjligheterna till inkomster på grund av Chiasso Corporations kvicksilverutsläpp har blockerat företaget. I sommar förklarade en domstol, minst 20 år i efterhand, att kvicksilverutsläpp från Chiassos konstgödsselfabrik hade förorenat de intilliggande vattnen och orsakat den s k Minamata-sjukan - kvicksilverförgiftning - hos de personer som åt fisk från dessa vatten. Kvicksilverförgiftning resulterar i missbildningar av kroppen och leden vid fötterna.

Fiskarna, som krävde ekonomisk kompensation, spärrade den 6 juli mynningen till Chiassos hamn Umedo i Minamata, genom att binda samman sina fartyg. De har också genomfört sittdemonstrationer vid företagets grindar för att hindra leveranser av kemiska ämnen och bränslen. Den 18 juli tvingades Chiasso att ställa in driften vid anläggningarna. Två dagar senare gick företaget med på att förhandla med fiskarna och dessa avbröt då sina aktioner. Blockaden återupptogs den 7 augusti sedan fiskarna förkastat Chiassos erbjudande, och de krävde istället 180 miljoner i skadestånd. Blockaden avbröts på nytt den 29 augusti då den lokale guvenören erbjöd sig att medla i konflikten.

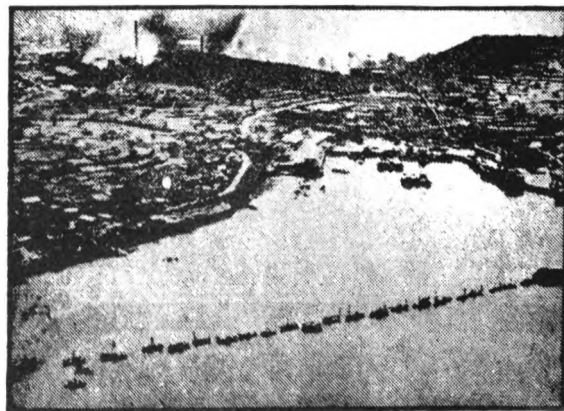
Vid Inlandssjön, som nu är ett av Japans mest förorenade vatten, blockerade fiskare Niihamas hamn som protest mot den kemiska fabriken Sumitomos kvicksilverutsläpp. Omkring 30 fartyg hindrades att gå in till företagets kaj. Fiskarna propagerade också igen fabriken avloppsrör med hundratals sandsäckar.

Alla Niihamas fiskaffärer har slagit igen som protest mot att deras försäljning har sjunkit kraftigt till följd av rädslan för kvicksilverförgiftad fisk.

Rädslan för japansk fisk är allmän i Japan sedan en utredning om miljöförstöringen i havet runt öarna publicerades. Undersökningen visar att vatten där är så förorenat att fisken blivit hälsovådlig. Denna utredning och regeringens uppmaning till befolkningen att kraftigt minska sin fiskkonsumtion, har lett till att Japan börjat importera fisk från bl a Hong Kong.

rerade 3 500 fiskare mot fyra kemiska företag, tillhörande Mizushima-koncernen, som tillverkar natriumhydroxid. Då fiskarna förberedde en blockad av koncernens hamn med hjälp av 1500 fiskebåtar, ingrep myndigheterna och förhandlade fram en kompromiss som gick ut på att fiskarna inställde sin blockad och företagen sin produktion.

Fiskarnas aktion i Esbjerg och Japan är ingen medvetet formulerad kamp mot kapitalet. Kampen är istället ett uttryck för fiskarnas hotade existensmöjligheter. Fiskarna, som ofta är individualister, har här insett behovet av en kollektiv samordning av kampen mot den mäktiga fienden - den kemiska industrin.

Minamatafiskare blockerar Chiassos hamn Umedo.

SEGER FÖR BORGARNA I VALET

När detta skrivs, tre veckor före valet, så vågar vi lova ovanstående med 100% säkerhet. Borgarklassen kommer att inneha makten, både den ekonomiska och den politiska, precis som den haft i långt över 100 år. Sossarna och "de borgerliga" är bara olika varianter på bourgeoisins styre. Valet är avgjort på förhand.

Val. Vadå val? För att det ska vara ett val, så måste det finnas minst två alternativ att välja emellan. TV, radio och tidningar har den senaste tiden sysslat med att desperat försöka gräva fram skillnader mellan de olika partierna. De största skillnader de fått fram, tycks dock vara på vilket ställe de olika partiledarna haft sin semester.

Valbluffen

Detta är hela valrörelsens uppgift. Att inbilla folk att det skulle innebära stora förändringar om några andra personer fick sitta i regeringen än de som sitter där nu. Detta senare är bara en enda stor lögn. Oavsett om centern-moderaterna-folkpartiet eller sossarna nöter på regeringstaburetterna, så är det *kapitalismen* som styr det här landet.

En ny regering kan, lika lite som sossarna, göra något radikalt åt arbetslösheten, inflationen, hetsen på arbetsplatserna, miljöförstöringen eller något annat väsentligt. Du kan aldrig *välja* bort några av dessa missförhållanden.

Därför är valet en enda stor lögn - en bluff. Nyligen var det också "val" i Grekland. Då ojade sig massmedia över att den grekiska diktaturen inte tillät oppositionen att ställa upp på samma villkor som juntan, och att valfusk förekom. Men det man i själva verket kritiserade var, att diktaturen inte sköttes lika smart som här i Sverige.

Sverige - en diktatur

För det är fråga om diktatur också här i Sverige - kapitalists diktatur. Men diktaturen utgår varken i Sverige eller Grekland från riksdagen eller regeringen. Dessa instanser har endast till uppgift att trygga det kapitalistiska systemet. Det är kapitalismen som dikterar att det ska vara arbetslöshet, att människor ska brytas ner fysiskt och psykiskt på arbetsplatserna, att ungdomen ska fly tristessen i för- orterna med hjälp av thinner, alkohol och narkotika. Detta kan inte Bohman-Helen-Fälldin göra något väsentligt åt, lika lite som Palme-Hermansson.

Tvärtom, dessa parlamentarikers uppgift är att se till att kapitalismen fungerar så smidigt som möjligt. Och på detta senare område är det sossarna som är bäst. Men mer om det i presentationen av partierna här in- till.

Varje klassamhälle är en diktatur, varje diktatur innebär en härskande klass' diktatur över en förtryckt klass. Den härskande klassen i Sverige, borgarklassen med dess kapitalister och byråkrater, sitter kvar vid makten oavsett om "borgarna" eller de "socialistiska partierna" innehar regeringsposterna, helt enkelt därför att alla de fem riksdagspartierna tjänar borgarklassens intressen. Det är med denna vetskap som bakgrund, vi långt före valet med full säkerhet kan säga: *Borgarklassen tar hem valet.*

Den härskande klassen i Sverige, borgarklassen med dess kapitalister och byråkrater, sitter kvar vid makten oavsett om "borgarna" eller de "socialistiska partierna" innehar regeringsposterna, helt enkelt därför att alla de fem riksdagspartierna tjänar borgarklassens intressen. Det är med denna vetskap som bakgrund, vi långt före valet med full säkerhet kan säga: *Borgarklassen tar hem valet.*

VAD KAN VI GÖRA ÅT DET?

Men om det nu inte tjänar något till att rösta, om vi inte kan få det bättre genom röstsedel, va' ska vi då göra?

Betyder det, att eftersom det är det kapitalistiska systemet som bestämmer våra levnadsförhållanden, att vi inte kan räkna med några förbättringar förrän vi gjort revolution och upprättat socialismen?

Både ja och nej. Några verkliga, större förändringar, som att avskaffa arbetslösheten, stoppa utplundringen av U-länderna eller stoppa Norrlands avfolkning kan vi inte räkna med förrän det är arbetarklassen som bestämmer över samhället. Och för att arbetarklassen ska kunna göra det, måste den störta kapitalismen genom väpnad revolution och upprätta en socialistisk plan-ekonomi.

Men, det finns också ett visst utrymme inom det kapitalistiska samhällets ramar för, i första hand, materiella förbättringar för de förtryckta. Men dessa förbättringar är inget som borgarklassen delar ut av ren välvilja (även om de försöker få det att verka så!).

Det är istället när de, på grund av missnöje "underifrån", ställs inför hot att mista sina profiler eller höga positioner i samhället, som de slänger åt folket

en reform här och där. Alla dessa reformer är således ett resultat av kamp, eller hot om kamp, på arbetsplatserna och i samhället i övrigt. Dessa reformer försöker sedan regering och riksdag i allmänhet, och sossarna i synnerhet, ta äran av att ha genomdrivit, när de i själva verket tvingats till det!

Välj självständig kamp

Därför är alternativet till att rösta, det *enda* alternativet, att på din arbetsplats, i ditt bostadsområde, på din skola ta upp kampen för de krav du och dina kamrater finner angelägna. Vi måste ta kamp för frågor som, avskaffande av ackord, kortare arbetstid, lägre hyror m m.

I denna kamp kommer vi att finna, liksom arbetarna på LKAB, SAAB, Electrolux m fl arbetsplatser, att för att kunna få igenom kraven, måste vi organisera oss *självständigt*, utanför partier och fack, i kommittéer av olika slag, som t ex arbetsplats-, bostads- och strejkkommittéer. Tidigare kamp har också visat att vi måste vara beredda till solidaritetsaktioner för kamrater som sparkats eller svartlistats av företaget.

Kamp för olika krav är inget självändamål, kamp för

kampens egen skull, ty det är under kampen som vi lär oss, lär oss vilka som är fiender, vilka som är kamrater. Under kampen utmejslar vi *våra egna* kampformer och metoder, vi lär oss solidaritet. Framförallt lär vi oss att det är enbart *vi själva* som kan genomföra några grundläggande förändringar.

De kortsiktiga kraven, och kampen för dem, är ett led i kampen för socialismen.

Till skillnad från de flesta andra "vänster-grupper", ser vi således ingen anledning till att ställa upp i valet. Vi anser, att varje organisation som kallar sig socialistisk eller kommunistisk och deltar i valet, kommer att, antingen de vill eller inte, sprida de reformistiska illusionerna om att socialismen går att uppnå genom val.

Våra uppgifter

Vi ser istället som vår uppgift att avslöja kapitalisterna och deras hantlangare, att propagera de revolutionära kommunistiska idéerna, oavsett om det är val eller ej. Att delta i detta vårt arbete är också det bästa alternativet till att delta i valbluffen genom att förlägga målet för sin söndagspromenad en gång vart tredje år till vallokalen.

DAGEN EFTER VALET

Regn faller idag
som valsedlar
gjorde igår.

Skuggade droppar
sväller
och faller

Regnlika meteoriter
med osäkra spår

zick-zackar nedför
det sluttande vindsyddet

Tre män
vid en busshållplats
på väg
till arbetet

Hukar ihop sig
mot radions sluträkning

De vet
att röster inte kan
höja deras lön,
eller
göra slut
på det små elitet

Att rösta
är en ofullbordad demokratis illusion
Som låter de maktlösa tro
att de har
något att säga till om.

Tre halvfulla tennburkar
hoppar till
Coca-Cola och Pepsi.

Samma som igår.
Förmodligen samma imorgon.

Kanske kommer förlorarna
att inse
galenskapen

Det kommer förvisso inte segrarna
att göra;
då de allmänna kassakistorna
är fulla.

Valfläsk
i valurnan
ger inget
bröd

på arbetarnas bord.

Deras livsande
går upp
i ånga
över kalla glas

Och hjälper dem att inhölja
det grå arbete
som ligger framför
i dimma.

Dimmolnen lägger sig
över deras ögon,
men inte
deras sinnen;

Låt dig inte luras
du som inte har något annat
än ditt arbete
att sälja.

Ge ditt stöd
åt livet!
- inte
åt systemet.

VÄLJ DINA HÄRSKARE, HÄR ÄR NÅGRA FÖRSLAG:

MODERATERNA

är den öppna reaktionens parti. Detta parti söker samla alla de som är öppet anti-socialistiska, kapitalister och företagsbyråkrater, alla de som tycker att "det var bättre förr". Den öppna reaktionen innebär också att moderaterna kräver fler snutar och hårdare tag mot alla de som inte vill underordna sig. Moderaterna stöds av många företag, man stöds av de kapitalister som inte insett att sossarna är de mest effektiva bevararna av kapitalismen.

FOLKPARTIET

går tillbaka i takt med att liberalismen visar sig allt mer föråldrad. De gamla idealen håller inte längre, de vackra teorierna står inte pall vid en jämförelse med marxismen. Tiden har gått förbi folkpartiet. Som några ungsossar i ett anfall av klarsynthet sa: "att vara liberal är att vara kluven".

CENTERPARTIETS

framgång är ett av de mer markanta dragen i partipolitiken under de senare åren. Inom vänstern brukar det heta, att centern är "småborgerlighetens parti", men det stämmer endast i mindre utsträckning. Hur ska man i så fall t.ex. förklara centerns framgång med småborgarklassens minskning?

Nej, centern är helt enkelt ett allmännt missnöjesparti, som finner sin sociala bas i mellanskikten. Man försöker leva på folks missnöje med det mesta: med miljöförstöringen, med avfolkningen av landsbygden och inte minst, missnöjet med sossarna. Man gör detta utan att kunna prestera något annat alternativ än "decentralisering", som ingen människa hittills begripit hur den ska genomföras och hur den ska se ut.

Det är detta som också förklarar varför vi i Sverige inte har något nytt "glstrup-parti" som i Danmark och Norge, centern fyller helt enkelt dess plats. Centern talar ju också (till skillnad från moderaterna) om samarbete mellan intressegrupper, om samarbete mellan "arbetstagare" och "arbetsgivare", dvs man för fram korporativa klassamarbets tongångar.

SOSSARNA

är dock de som har satt klassarbetet i högsätet, inte i propagandan så mycket, som i praktiken. För att förbli ett "arbetarparti", i den meningen att dess valmanskår består av en majoritet av arbetare, tillgodoser man de av arbetarnas krav som går att genomföra inom det kapitalistiska samhällets ramar. Det är just detta, socialdemokratiens förankring i arbetarklassen, som möjliggör dess ställning som kapitalisternas medhjälpare för att hålla kapitalismen vid liv, genom att tvinga arbetarna att samarbeta med kapitalisterna.

Ännu viktigare än riksdagen, är LO i detta arbete. Det är LO:s uppgift att suga upp missnöjet och låta det försvinna någonstans i byråkratin. Ibland har man också skenfäktningar med SAF för att inbilla medlemmarna att man håller på med kamp.

SAP är statsbyråkratins parti, så gott som hela statsförvaltningen består av sossar, och det är genom denna byråkrati som sossarna har den bästa överblicken över ekonomin. Det är också sossarna som helt realistiskt kon-

staterar, att kapitalismen utvecklas därhän att de små och medelstora företagen slås ut. Därför stöder sossarna monopolföretagen - och flera monopolkapitalister stöder sossarna - visserligen inte öppet med pengar - det skulle skada sossarnas image som "socialister" - men flera ledande monopolkapitalister har undslupit sig, att de föredrar en sosseregierung framför en "borgerlig".

Så en röst på sossarna är en röst på monopolkapitalet och på statsbyråkratin.

VÄNSTERPARTIET KOMMUNISTERNA

säger sig vara revolutionärer, men enligt Hermansson så innebär detta bara att man anser de reformer man tänker sig genomföra, vara så stora att "man kan kalla det för en revolution".

Förebilden till den "socialism" VPK förespråkar har man hämtat från Sovjet och östeuropa. Man stöder de regimer som slagit ner flera revolutionsförsök, Öst-Tyskland -53, Polen -56, Ungern 56, Tjeckoslovakien -68 och Polen -70 är de mest kända. Denna sorts "socialism" kan vi gott vara utan. Detta är i alla fall inte den socialism vi i Förbundet Arbetarmakt kämpar för - vi arbetar för den enda verkliga socialismen - den som innebär arbetarmakt och inte parti- och byråkratmakt.

Men, frågar någon, trots dessa brister, bör man ändå inte rösta på VPK - för dom är väl bättre än borgarna - och om VPK faller ur riksdagen - då tar ju borgarna över?

För det första - borgarna har redan makten i riksdagen - genom sossarna. Det mesta av sin tid i riksdagen ägnar VPK-arna åt att tala om nödvändigheten av att rädda "arbetarregeringen". Eftersom vi hävdar att det inte finns någon "arbetarregering", anser vi att VPK hjälper borgarklassen i dess arbete på att inbilla arbetarklassen att sossarna företräder arbetarnas intressen.

Därför anser vi att det bara är bra om VPK åker ut ur riksdagen, så att deras möjligheter minskar att föra ut sin lögnaktiga propaganda.

DE SMÅ "BOKSTAVSPARTIERNA"

Förutom dessa fem "etablerade" partier, ställer en hel radda småpartier upp. Inget av dessa har någon chans att komma in i riksdagen. Det finns därför ingen som helst orsak för att rösta på dessa för att t.ex. få in någon i riksdagen som "kan käfta emot borgarna".

Att de religiösa fanatikerna i KDS, och till och med övervintrande nazister i NRP vädrar morgonluft, beror på klasskampens utveckling - när motsättningarna skärps kan dessa partier hoppas att värva en del förvirrade och olyckliga individer, som ser sin tillflykt hos en övermänsklig ledargestalt.

Tre vänstergrupper har också ställt upp i valet. SKP, Sveriges kommunistiska parti, har en politik, som intill förväxling är lik VPKs, möjligen står SKP lite mer till höger...

Den enda mer markerade skillnaden är inställningen till Sovjet och Kina. Mao och den kinesiska byråkratin är SKPs ideal. Det är kanske något bättre än VPKs hyllningar till kamraterna i Kreml, men bara en gradskillnad, inte en artskillnad. Så eftersom vi inte ser någon anledning att upphöja den kinesiska byråkratin till föredöme, eller att "bojkotta falukorven" (Gnistan 5/72), så finns det inte heller någon anledning att stödja SKP i valet.

KFML(r), Kommunistiska Förbundet marxist-leninisterna (revolutionärerna) tror i sin upplåsthet att de ska få in "en röd tribun" i riksdagen.

Det är inte bara det att man likt SKP hyllar Stalin- och Mao-byråkratin som socialistiska föredömen som gör dessa figurer till antikommunister, utan också deras politik, som syftar till att underordna all kamp under det egna partiet - endast den kamp som leds av KFMLr är bra - gör dem till kontrarevolutionärer.

Om man inte underordnar sig, t.ex. om man utanför ett av deras möten säljer andra tidningar än deras egna, riskerar man att bli bemött med batonger som argument.

Trotskisterna i RMF, Revolutionära marxisters förbund, har nämligen blivit bemötta på detta sätt, vilket bl.a. resulterat i sjukhustransport.

RMF ställer också upp i valet. Man kommer i samband med detta, motarbeta de parlamentariska illusionerna. Det kan ju behövas, som motvikt till de man sprider genom att ställa upp.

Enklare vore det förstås att låta bli att göra någotdera - resultatets skulle ändå bli det samma.

"Arbete" i plenisalen

VAL TILL RIKSDAGEN

VÄNSTERPARTIET KOMMUNISTERNA

- 1 Erik Berg, Ombudsman, Värnamo
- 2 Ingrid Nilsson, Föreståndare, Huskvarna
- 3 Fingal Abrahamsson, Bonare, Vaggeryd
- 4 Inger Nordstrand, Adjunkt, Nässjö
- 5 Kenneth Kindblom, Metallarbetare, Jönköping
- 6 Josef Karlsson, Metallarbetare, Tranås
- 7 Crister Rausner, Färdledare, Mönsterås
- 8 Carl-Erik Törnqvist, Illusionist, Anderstorp
- 9 Erik Eskilsson, Glutare, Norrahammar
- 10 Knut Karlsson, Reparatör, Nässjö
- 11 Olof Klaesson, Byggnadsträarbetare, Bodafors
- 12 Tage Englund, Snickare, Smålands Anneberg

Jönköpings läns valkrets
05-01710

Vi har tidigare påstått att VPK sprider parlamentariska illusioner. Men inte viste vi att

ISRAEL 25 ÅR:

PALESTINAS HISTORIA

Utmed Medelhavets östra kust ligger landet Syrien - från Euftrat i norr till Wadi-el-Arish i söder. Här har människor bott väldigt länge. I Jericho grävs f n ut en 10 000-årig stad. Säkert är detta inte lämningar efter de första människorna i landet.

Omkring 2000 f kr hette Syriens södra del - mellan floden Jordan och Medelhavet - Kanaan, efter kanaanerna, som då bodde där.

Ungefär 1800 f kr kommer en liten folkstam från nuvarande södra Irak dragandes. Den har fått för sig att deras stamgud vill, att de ska flytta till kanaanernas land, driva bort dem och själva bosätta sig där. Deras ledare hette Abram. Abram hade två söner: Ismail och Isaak. De är arabernas respektive judarnas stamfäder.

Under tiden 1300-1000 f kr erövrar judarna Kanaan från kanaanerna, varefter dessa försvinner från historiens scen. Vid södra kusten bor dock hela tiden filistéerna, som givit upphov till namnet Falastin (Palestina).

Efter att ha utgjort en lokal liten stormakt delas judarnas rike i Juda och Israel. Dessa besegras av Assyrien 722 f kr respektive Babylon 586 f kr. Folket deporteras. Av de som kom till Babylon återfinns avkommorna där fortfarande (dvs i Irak).

Omkring 500 f kr besegras Babylon av perserriket, som tillåter judarna att återvända och bilda en persisk lydstat.

Efter en tid blir Palestina grekiskt under Alexander den store. 168 f kr följer det mackabéiska upproret varefter judarna är självständiga till 63 f kr då de erövrar av Rom.

Folket lät sig emellertid inte kuvas så lätt utan reste sig upprepade gånger. Som följd härav lade romarna Jerusalem i ruiner år 70 e kr. Den sista revolten 130-138 slutade med att det stora flertalet av befolkningen fördrevs och deporterades, diasporan (1) börjar. Befolkningen var nu väldigt blandad. Den islamitiska rörelsen erövrar landet år 636. Befolkningen blir efter hand islamisk och arabisk. 1099-1187 "gästas" landet av de hitintills värsta mördarna och plundrarna - korsfararna.

Sedan 1200-talet kan man betrakta Palestina som definitivt arabiskt. En liten judisk minoritet fanns kvar. 1850 uppgick den till 12 000 av en befolkning på totalt en halv miljon.

1517 erövrades hela Syrien av det Osmanska riket (Turkiet). Någon turkisk kolonisation skedde aldrig, det var enbart fråga om skatteindrivning. Majoriteten av befolkningen var fattiga småbönder som lydde under storgodsägare. En mindre del var beduiner.

Under senare hälften av 1800-talet uppkom en syrisk självständighetsrörelse.

På 1890-talet kommer den första judiska invandringen i större skala. Den syriska befrielseströrelsen går inte längre än att vilja ha en inhemsk härskare. Till dessa väljer man sig hashemiterna från Mecka. Damaskus skulle bli kungliga huvudstaden. Där fick hashemiterna bara sitta några månader. Hashemiterna inbillade sig först, att sionisterna nöjde sig med en tillförsäkrad position inom ramen för deras Storsyrien, därav kommer deras till en början välvilliga inställning.

Under tiden hade England och Frankrike i stillhet delat upp Västasien mellan sig. Frankrike skulle få nuvarande Syrien och Libanon, England Irak och Transjordanien. Palestina skulle förvaltas som NF-mandat, (Nationernas Förbund, föregångare till FN), under England. Samtidigt hade England gjort vissa diffusa utfästelser gentemot sionisterna om deras hemortsrätt i Palestina, som kunde tolkas som allt, mellan ingenting och judestat. Detta också helt bakom ryggen på palestinierna.

När nu Storsyrien inte blev av och judarna började välla in i stora massor, tog palestiniernas tålamod slut. Deras olycka var bara, att de stora godsägarna sålde småböndernas arrendejord till sionisterna, vilket tvingade småbönderna att söka sig till städernas arbetslöshet. Där bojkottades de i sin tur av den judiska fackföreningen Histadruth. Allt detta medan ätterna Nashashibi och alHusseini kämpade sinsemellan och mot Transjordanien långfingriga hashemiter. Sionisterna vann snart erkännande som etablerad kraft

och kunde fortlöpande stärka sina positioner.

Under 30- och 40-talet befann sig judarna i Europa i en desperat situation. Palestina var för dem en räddningsplanka. Men med detta människomaterial bakom ryggen kände sig sionisterna starka nog att 1942 för första gången officiellt kräva en judisk stat i hela Palestina. Är det rätt att så använda en djup tragedi till att själv välla en tragedi för ett annat folk?

Palestinierna hade inga egna kamporganisationer. De fick helt förlita sig på grannlänternas feodalhärskare. Dessa i sin tur var bara intresserade av att kapa åt sig så stor del av Palestina som möjligt. Det var inte så svårt för det nybildade Israel att hävda sig mot de sinsemellan rivaliserande arabiska arméerna.

Sedan 1948 har det varit palestiniernas lott att leva som främlingar i det egna hemlandet. Många har också flytt. Då det låg i Israels intresse att driva ut så många palestinier som möjligt, var man inte så nogräknade med metoderna. Resultatet kan studeras i flyktinglägren.

Kriget 1967 förde mitt i allt elände något gott med sig. De första självständiga palestinska organisationerna på proletär grund växte fram.

Slutsatsen av detta är, att Palestinas historia inte börjar 1948 då Israel grundades. Judarnas tragiska historia under diasporan, där de förföljts under 18 seklar (inte bara sedan 1933) förtjänar analys och begrundan. Detta kan dock under inga omständigheter rättfärdiga zionismen i Palestina och dess handlande gentemot palestinierna. Judeprogramerna i Östeuropa kan dock förklara sionismens uppkomst under 1880-talet. På 1930-talet var dock alla växlar ställda på kollisionskurs.

Not 1) Diasporan är begreppet för judarna i "förskringen", dvs judarnas spridning ut över världen.

MS

"VI GRATTAR ISRAEL PÅ

ÅRSDAGEN OCH SAMTIDIGT LYCKÖNSKAR V

PALESTINIERNAS ATT HA SÅ TREVLIGA OCKUPANTER!

Ungefär så stod det att läsa i den svenska pressen till 20-årsjubileet och skulle säkert stått även idag om bara all obehaglig fakta med någon framgång kunnat döljas. Det lät närmast som så, att araberna kunde vara glada för att "någon vuxen person" ville ta hand om dem, annars skulle de omkomma i skiten eller slå ihjäl varandra eller svälta ihjäl på sin allmänna enorma oduglighet. Tyvärr, var de, till råga på all sin totala oförmåga, dessutom bottenlöst otacksamma och traktade ständigt efter sina välgörarens liv. Det låter nästan som historien om missionären Botvid på Södertörn, som blir ihjälslagen av en hednaslav efter att ha omvänt och friköpt denne, varpå Botvid genast blir martyr och helgon. Martyrhistorien har Israel med mästarskap lyckats sprida och, nästan till idag, kunnat vidmakthålla i hela västvärlden, men hednaslaven är det som vanligt ingen som vill lyssna på.

VAD ÄR DÅ ISRAEL IDAG?

Israel är en kapitalistisk stat. Dess teknologiska nivå ger det möjligheten att nå ett industrilands världsekonomiska status, trots att det inte hör till de ursprungliga industriländerna och trots att denna utvecklingsväg inom den imperialistiska världsstrukturen, som bekant, vanligen är stängd för underutvecklade regioner. Israels särställning därvidlag beror på den höga utbildning dess medborgare och dess utländska sympatisörer (potentiella medborgare) fått i industriländerna. Denna utbildning och tekniska kunnande har sedan förts in i staten Israel.

Vidare karakteriseras Israels position av dess yttre osäkerhet. Det måste söka stöd hos en makt, som i sin tur kan vara intresserad av Israels existens. Denna intressegemenskap finns främst hos USA. USA är beroende av oljan från området kring Arabiska halvön. För detta ändamål kan man grunda kolonier, eller ännu bättre: man kan köpa feodala shejker, som själva ansvarar för sitt område och ser till att oljan flyter.

USA:s intresse är då, att tillräckligt många bönder och nomader säljer sin arbetskraft till existensminimum, samt att lugn råder. Definitivt olämpligt vore det, om den gamla ordningen störtades, feodala jordegendomar blev kollektivjordbruk och naturtillgångarna nationaliserades. Även feodalherrarna skulle förlora på detta. Därför är dessa ett bra kort att satsa på för USA.

Israel är, särskilt nu efter sexdagarskriget, intresserat av att inga starka rörelser uppkommer, som ändrar status quo. Den absolut främsta faran utgör då den ockuperade kvarboende palestinska urbefolkningen. Den är som en trojansk häst. Reser den sig, ja då är det sionistiska Israels öde beseglat. Yttre krigshot har visat sig kunna avväjas mycket bra tack vare utländsk vapenhjälp, högre teknologiskt kunnande, bättre organisation. Numera förfogar man dessutom över atomvapen som utvecklat i Negev-öknen. En socialistisk antiimperialistisk rörelse i regionen vore däremot mycket farligare, inte bara därför att den mera målmedvetet skulle bekämpa Israel utifrån, utan främst därför att den skulle fräta sönder det sionistiska klassamhället inifrån, vilket skulle medföra att många judar överger sionismen. Mot detta hjälper inte atombomber. I undertryckandet av revolutionära rörelser inom Israel och i hela regionen består alltså det huvudsakliga gemensamma intresset mellan Israel och imperialistmakterna. Ett krav gentemot Israel är dock, att dess förhållande till de oljerika shejkdömena och Saudi-Arabien inte får bli för dåligt, för oljan kommer alltid främst för imperialistmakterna. Det visade Willy Brandt tydligt vid sitt besök i Israel.

HUR UNDERTRYCKS DET INRE MOTSTÅNDET I ISRAEL?

Enligt Israels konstitution behandlas alla lika oavsett ras, religion eller kön. Samtidigt deklareras det att Israel är en judisk stat. (Precis som Sverige är en svensk stat, brukar det skenheligt tilläggas).

De palestinska befrielseorganisationerna

strävar samtliga efter "ett fritt, oberoende och demokratiskt Palestina". Metoderna har huvudsakligen varit gerilla-aktioner från de omgivande arabstaterna in i Israel.

Men genom att Israel genom bombterror mot flyktinglägren och gerillans baser, kombinerat med de reaktionära arabregimernas motarbetande av gerillan, har resultatet av dessa aktioner minskat betydligt i omfattning på senare år. I stället har en del organisationer, och då främst den beryktade "Svarta September", tagit till terrorn i sin desperation. Denna terror är

således ett resultat av Israels terror mot flyktinglägren, vilket ändå inte hindrar Israel att ta detta till intäckt för att man skulle ha någon gudabenådad rätt att mörda vem man finner för gott. Nu senast i Lillehammar.

Men trots att vi förstår flygplanskapningarna och de andra utslagen av palestiniernas desperation, så anser vi dem inte vara riktiga.

Krossandet av den israeliska rasisitiska och imperialistiska staten, kan inte ske utifrån, genom militära aktioner utan måste vara ett resultat av en revolution som genomförs av det israeliska och arabiska proletariatet i förening.

Samtliga befrielseorganisationer är också överens om detta.

Men en sådan revolution kan bara vara antinationell och antireligiös. De organisationer som säger sig företa en sådan revolution måste också handla i konsekvens med detta, de måste avfärda alla idéer om en nationell revolution.

Idag har samtliga palestinska befrielseorganisationer större eller mindre inslag av nationalistiskt tänkande. Den enda revolution som kan förverkliga ett fritt Palestina, fritt från kapitalism och imperialism, är den socialistiska revolutionen.

25 ÅR AV RASISM OCH TERROR

Det står väl klart för envar, att bara det ena kan gälla. Det andra måste vara falskt. Det är heller inget tvivel om att det är den rasistiska deklarationen om judestaten som råder, och som åt palestinierna blott lämnar deras existens, men varken rätten därtill eller något därtöver. Hela staten Israels alla göranden och låtanden uttrycker, gentemot palestinierna, att det bästa vore att de överhuvudtaget inte fanns till. Skulle det gå att på ett snyggt sätt förskaffa dem ur bilden så vore inget välkomnare.

Det finns få stater i världen, där man på en etnisk tillhörighet så blir stämplad som statsfiende som i Israel. Tydligare markerat framträder det egentligen bara i Sydafrika. Allt umgänge mellan judar och palestinier har upphört utöver vad som är oundgängligen nödvändigt. Arabisk kultur betraktas av många judar, åtminstone de europeiska, som närmast "asiatiskt barbari". Det är en stående paroll att "araberna är våra fiender". Om araberna besegrar oss är det liktydigt med gaskamrarna. Detta präglas in i varje judisk israel, med resultat som för oss kan vara svårförståeliga. Att göra lumpen är den högsta äran. Att få fri sedel är värre än impotens. Att ifrågasätta staten Israel, ens i hemlighet, är att vara folkförrädare,

den värsta formen av perversitet. Den som ändå gör det måste räkna med avsky och utfrysning.

En judisk antisionistisk rörelse i Israel har alltså inte bara en av världens effektivaste polis- och spionapparater att kämpa mot, utan också en helt fanatisk övertygelse hos majoriteten av den judiska befolkningen. Möjligen kan läget på sikt brytas av de sephardiska (afro-asiatiska) judarnas allt mer missgynnade ställning gentemot de "vita" judarna, och deras därigenom ökande klassmedvetenhet. Det bör också klargöras att en revolution i Palestina inte kan ske utan de judiska arbetarna. Sionismen kan, åtminstone i teorin, stötta demförutan, men en militär seger har aldrig och kommer aldrig att bli en revolution.

Hur palestiniernas motstånd desorganiseras är mer bekant. Vi kan bara nämna rörelse- och uppehållsrestriktionerna, organisationsofriheten, tryckofriheten. Det går inte att på legal väg, få något tryckt som riktar sig mot staten Israel. "Farliga" individer fångas godtyckligt.

FÖR EN SOCIALISTISK REVOLUTION

Det enda alternativet till ett kapitalistiskt, impe-

rialistiskt och rasistiskt Israel är ett socialistiskt Palestina i ett socialistiskt västasien. Vägen dit går över en socialistisk revolution ledd av det arabiska och judiska proletariatet i förening. Det kan således inte vara frågan om att "kasta judarna i havet", vilket sionisterna lögnaktigt försöker hävda att de arabiska befrielseströrelsernas mål är. Men det är inte tillräckligt eller ens möjligt med en revolution enbart i Palestina, revolutionen måste omfatta hela västasien och på så sätt stötta alla de reaktionära arab-regimer som idag motarbetar proletariatets sak. Denna revolution kommer också att vara en del av världsrevolutionen.

Bara ett anti-imperialistiskt Palestina kan upphöra att vara "kulturens utpost mot asiatiskt barbari", som Teodor Herzl, en av zionismens grundläggare, uttryckte det. I den revolutionära kampen skapas förutsättningarna för en förståelse för och ett respektande av varandras kulturer på ett icke-konkurrerande sätt, där ingen grupp upplever den andra som ett hot, utan ser varandra som människor. Solidariteten måste bli klassbestämd och inte rasbestämd.

MS - NC

Klasskillnaderna ökar våldsamt i Israel. De nya immigranterna från "Sovjet"unionen och USA får lyxbostäder, garanterat arbete och stora skattelättnader. Stora delar av den palestinska befolkningen och judarna från arabvärlden lever i misär. Nu när Israel inte längre hotas av krig börjar de exploaterade kräva sin rätt. Då skakas Israel och sionismen av inre kriser.

De är visserligen amerikaner och judar. Men de är på grund av sin hudfärg "oönskade element", enligt den israeliska inrikesministern Yosef Burg. Förr gömdes de ute i Negevöknen. Nu har en rasistisk kampanj inletts av de israeliska myndigheterna. Trycket mot Israels fattiga hårdnar.

KAMBODJA – seger för de kungatrogna?

FUNK (Kambodjas nationella enhetsfront) står idag inför sitt snara maktövertagande. Lon Nol-klicken kämpar desperat emot sitt snara fall alltsedan USA tvingats upphöra med sina massiva bombningar.

Kambodjas huvudstad, Phnom Penh, är idag omringad av FUNKS trupper. USA-imperialismens urskiljningslösa terrorbombningar har inte, trots att de varit historiens värsta, kunnat hejda FUNKS inringning av huvudstaden. I detta läge har Lon Nol-klickens trupper tvingats koncentreras till försvaret av Phnom Penh, vilket har givit FUNK en strategisk fördel. Härigenom får FUNK det lättare att erövra de riksvägar och större städer som Lon Nol-klicket fortfarande håller.

Vad är då FUNK? Vad beror det på att FUNK, under de tre år det har existerat, lyckats befria nästan hela Kambodja.

Före kuppen mot prins Sihanouk, i mars 1970, förekom flera lokala uppror mot regimen i Phnom Penh. Det var bl.a. bönderna i provinsen Battambang, under ledning av Khmer Rouge ("de röda khmererna"), som kämpade mot försök från regimen att ta jorden ifrån dem och minoritetsfolket Khmer Loeu, som trängdes undan av khmerer.

Kärnan i FUNK utgörs av det "gamla" Khmer Rouge. FUNK har bl.a. genom att prins Sihanouk ställt sig i spetsen för den, fått majoriteten av folket bakom sig. Detta på grund av att prinsen av de kambodjanska bönderna och lantproletariatet betraktas som en ledare av högsta rang och vilken de ser upp till. Härigenom har man lyckats besegra den USA-stödda Lon Nol-regimens trupper. Ytterligare en orsak här till är förstås att FUNK i de befriade områdena inför samma sociala system som finns i de av FNL, Neo Lao Haksat och, på sin tid, Viet-Minh befriade områdena. Ett socialt system som just tillgododrar böndernas och lantproletariatets intressen.

vietnam) har folkets stöd råder det ingen diskussion om. Att de också kommer att inta Phnom Penh behöver vi inte sväva i tvivelsmål om. Att USAs upphörande med bombningarna i Kambodja är en seger för befrielseströrelsen och ett slag mot USA-imperialismen är vi också övertygade om. Därför hävdar vi också att man idag måste stödja FUNK, liksom att man ska kräva av den svenska regeringen att den erkänner GRUNK.

Utan civilbefolkningens helhjärtade stöd skulle befrielsearmén inte fungera. En gerilla-grupp återvänder från en framgångsrik attack och välkomnas av byborna.

Men att som diverse "folkfrontare" helt okritiskt acceptera Sihanouk och andra "klassförädlare" från det gamla feodala klassamhället, tycker vi inte är riktigt. När Vietnambulletinen eller Gnistans skriver om Sihanouk i ordalag som "kungen som blev anti-imperialist" (VB 4-73) tycker vi att det börjar likna socialdemokratins barndom, då Hjalmar Branting m.fl. överklassbarn "steg ner" till den förtryckta klassen för att "visa dem hur de skall få det bättre". Resultatet av dessa "missioner" är bekanta.

Sihanouk har förvisso sagt att: "Jag är en man från en annan tid, ett tidigare historiskt skede. Jag har varit kung med nedsänkt makt och mitt eget politiska

Framtiden tillhör folket." Vi hoppas att Sihanouk följer detta sitt eget uttalande. Men i FUNK är det inte bara Sihanouk som kommer från den gamla härskarklassen. Bl.a. ingår också flera av prinsens släktingar. Dessa intar naturligtvis ledande positioner.

FUNK "omfattar praktiskt taget alla delar av det kambodjanska folket: kungafamiljen, det buddistiska prästerskapet, tjänstemän, soldater, studenter, politiska grupperingar från delar av de konservativa till kommunisterna och den stora massan av bönder och lantarbetare". (VB 6-72, sid 10) (1) Detta samlande av flera klasser i en front har sin grund i imperialismens utslagning av Kambodja, vilket har omöjliggjort en "traditionell" borgerlig nationellt-demokratisk revolution. På grund av detta har de intellektuella och delar småbourgeoisin/bourgeoisin "tvingats" ställa sig i ledningen för Kambodjas frigörelse från imperialismen. En frigörelse där bönderna och lantproletariatet utgör "motorn". Att detta skulle ha några likheter med arbetarklassens socialistiska revolution, en myt som togs bort av leninisterna, förnekar vi på det bestämdaste.

Vissa förvirrade grupper och individer hävdar att, eftersom befrielsekampen i Indokina inte är en socialistisk revolution, så finns det ingen anledning att stödja den. En sådan analys är inte vatten värd. Vi stöder naturligtvis befrielsekampen i Indokina, liksom de kolonialiserade folkens befrielsekamp i andra delar av världen, därför att denna kamp utgör ett stärkande av de progressiva krafterna världen över och ett försvagande av imperialismen. GL & JT

(1) I vår sedvanligt försynta anda undrar vi, om DFFG har radat upp de grupper som FUNK omfattar, i ordning efter dess betydelse för befrielsekampen, eller om DFFG, trogna sina auktoritära ideal, börjar med maktpyramidens topp, för att sluta med dess inflytelselösa bas.

"LAG OCH ORDNING"

DESPERADOS I POLITIKEN

Det misslyckade rånförsocket på Norrmalmstorg har åter aktualiserat hur lätt somliga människor i en in-flammerad situation låter sig påverkas av tillfälliga hatstämningar, för att efter ett tag åter falla tillbaka i ett mera "nyktert" betraktelsesätt. Detta fenomen är något som politiker utnyttjat sig av i årtusenden. Nazisterna förberedde stämningarna för häxjakten på kommunister genom att bränna ner riksdagshuset i Berlin och därefter anklaga och dömma van Lubbe för gärningen.

Tyvärr är det alltför ofta så, att politikerna inte själva behöver ljuga ihop sina "motiv". Ibland händer det att slaktoffret själv bereder jordmånen, som t ex den jude som sköt ner nazi-Tysklands attaché i Paris.

Rånaren Jan Erik Olsson yttrade i en telefonintervju under belägringen att han gjorde det "som protest" och för att "rikta blickarna på fångarnas situation på de slutna anstalterna".

Jan Erik är en direkt parallell till den korttänkta unge man som sköt ner attachén. Han har gjort den största björntjänst mot sina kamrater på anstalterna som tänkas kan. Endast polismord kunde ha skapat en mera förbittrad stämning mot landets interner.

I skrivande stund har myndigheterna ännu inte utnyttjat dessa osökta tillfälle att inskränka permissionerna och rent allmänt skärpa attityden mot internerna. I fallet med Ustasja-flygkaparna smidde man medan järnet var varmt och klubbade snabbt igenom den ökända "terroristlagen". Varför denna återhållsamhet?

Kanske beror det på att man helt enkelt inte kommit ur startgroparna än. Men om ingenting händer, så torde det bara finnas en förklaring: det har gått upp för kriminalvårdsstyrelsen att den s k "mjuka linjen" helt enkelt är *effektivare*. Medan brottsstatistiken, för våldsbrott, rasar i höjden i praktiskt taget alla

länder så *sjunker* den i Sverige. Detta är ett högst besvärande faktum för alla gallsprängda insändarskribenter (de med "Stoppa daltet!").

En annan sak bör också påpekas: om åtgärder uteblir, så är det anmärkningsvärt med tanke på att opinionen i det här landet faktiskt, och beklagligt nog, är mera konservativ och "hämndlysten" än myndigheterna. Och det har föga eller intet med folks klassposition att göra. Den gamle högerledaren Jarl Hjalmarsson satt i TV och pläderade för den "mjuka linjen" på ett sätt som torde framkallat blodstörtning hos somliga av hans partivänner.

Det förefaller som om ju mera *personlig* erfarenhet man har av kriminal- och rehabiliteringsfrågor, desto mindre benägen är man att vråla om arbetsläger och dödsstraff. Den utbredda vedergällningsmentaliteten beror huvudsakligen på ren och skär okunnighet om vilka metoder som är effektivast när det gäller att hålla brottskurvan nere.

En åtgärd vet vi i alla fall blir följden av detta: Sverige, med sjunkande kriminalitet och med en av världens bäst utrustade, bäst tränade och *största* poliskåder, kommer att få *ytterligare 1200 poliser* i present. Ett beslut som inte torde möta några hinder från folkopinionen i dagens läge. Vad ska vi nu med dem till då? Vi kan bara tänka oss ett svar på den frågan, och det formuleras utomordentligt väl av följande citat:

"I tider av ekonomisk depression med arbetslöshet och arbetskonflikter samt allmänt oro, tillspetsade av förhandenvaron av politiska ytterlighetsriktningar... skall polisen obönhörligen slå ner varje ansats till demonstrationer, anordnande av möten, våldsaktioner och liknande".

(Ur instruktionsboken "Polistaktik")

Inbrottstjuvar och rånare kommer med tiden att bli en ren bisyssla för Lennart Geijer och hans trogna kumpaner.

Gemini

VI KRÄVER LAG OCH ORDNING

"Det var fel rånare!" hojtar Aftonbladet ut den 25 augusti, i anslutning till att polisen "upptäckt" att de trott det var en man vid namn Kaj Håkansson som hade tagit gisslan och barrikaderat sig i Kreditbanken.

Vi har inget större förtroende för Aftonbladets "analyser", men för en gångs skull hade de rätt.

Rånaren var alltså inte Kaj Håkansson, inte heller den "32-åriga man" som Aftonbladet talar om.

Tidningen ARBETARMAKT kan nu, som första tidning avslöja rånarens verkliga identitet. Hans namn är Marcus Wallenberg. Han är ledare för Sveriges största rövarfölje. Han och hans kumpaner har lagt under sig de flesta av Sveriges största företag och varje år, genom att som de säger "riskera kapital och ta ansvar", roffar de åt sig massvis med pengar.

Vissa av dem tar till och med så stort ansvar att de inte vill att de själva skall komma till skada här i Sverige. Istället flyttar de utomlands. Skulle de komma till skada skulle det ju kunna betyda att en massa företag skulle rasa samman. Naturligtvis är det bara *de* som kan och vill bestämma, som fattar vilka varor vi vill ha och hur dessa varor skall produceras. Naturligtvis är det bara *de* som fattar vad som är hälsofarligt eller ej, som fattar att människor visst mår utmärkt av att byta dygnsrytm var femte dag, som fattar att människor mår utmärkt av att ständigt jobba nattskift, som fattar att man inte alls måste träffa sin familj, sin flick- eller pojkvän varje dag, som fattar att det är nyttigt för människor att gå på nervlugnande medel, som fattar att lite reumatism i benen inte alls är skadligt, som fattar...

Ja, fattar de någonting? De kanske börjar förstå nu, att vi är trötta, trötta på att andra skall bestämma över oss, över vår klass, fatta att vi är trötta på hela sardintillvaron, trötta på att böja ryggen för förman, snutar, lärare.

De kanske börjar fatta att vi vill något annat. Vi vill en verklighet där vi alla är fria, där vi alla står i samma förhållande till produktionen, där vi alla samarbetar. De förstår nog också att de inte passar i ett sådant samhälle, där de inte längre får bestämma. De börjar förstå att vi inte längre kommer att tåla dem - rånarna. De börjar förstå att vi kommer att expropria expropriatorerna. Att vi kräver lag och ordning, att vi kräver majoritetens lag, att vi kräver majoritetens ordning, att vi kräver ARBETARMAKT!

"Vän av lag och ordning"

Marcus Wallenberg, ledare och organisatör för Sveriges största rövarfölje.

Uttalande:

REPRESSIONEN I FRANKRIKE

Frankrike har sedan slutet av 60-talet utmärkts av en upptrappad klasskamp. Maj -68 utgjorde denna periodens första kulmen. Försommaren -73 till synes den andra.

Ett uttryck för detta är den ökade strejk- och ockupationsaktiviteten; bilfabrikerna Renault, Peugeot och Berliet, klockfabriken LIP....

Ett annat uttryck för detta är den ökade repressionen mot den franska vänstern, och då främst den trotskistiska. Efter framgångar i årets parlamentsval och ett ökat, om än i stort obetydligt, stöd hos den franska arbetarklassen, har den franska regeringens uppmärksamhet mer än en gång riktats mot Lutte Ouvrier och La Ligue Communiste, Fjärde Internationals franska sektion. Av dessa båda trotskistiska organisationer är, eller - rättare sagt - var, La Ligue Communiste den otvivelaktigt effektivaste. Torsdagen den 28 juni olagligförklarades "Ligan".

Regeringens förevändning för detta beslut var, att La Ligue Communiste aktivast deltagit i ett försök att upplösa ett möte som hetsade mot invandrare och som arrangerades av fascistorganisationen Ordre Nouveau (Ny Ordning) den 21 juni.

Det hade emellertid stått klart än längre tid, att den franska regeringen en längre tid sökt efter anledningar och förevändningar att förbjuda La Ligue Communiste.

Vi ska inte här kommentera huruvida sättet att upp-

lösa fascistmötet verkligen var riktigt eller ej, utan istället uppmana till den internationella arbetarsolidaritet ett förbud som detta kräver. Förbundet Arbetarmakt (då Rådssocialisterna) har redan en gång uttalat sitt stöd för de som nu drabbats av detta förbud, men vill än en gång understryka vikten av olika solidaritetsaktioner här och nu.

ARBETARFRONT MOT KAPITALET'S OFFENSIV!

Förbundet Arbetarmakt/Förbundsstyrelsen

Bilden till höger: Franska kravallpolisen på marsch... Bilden till vänster visar en ögonblicksbild från gatuskriderna den 21 juni i Paris.

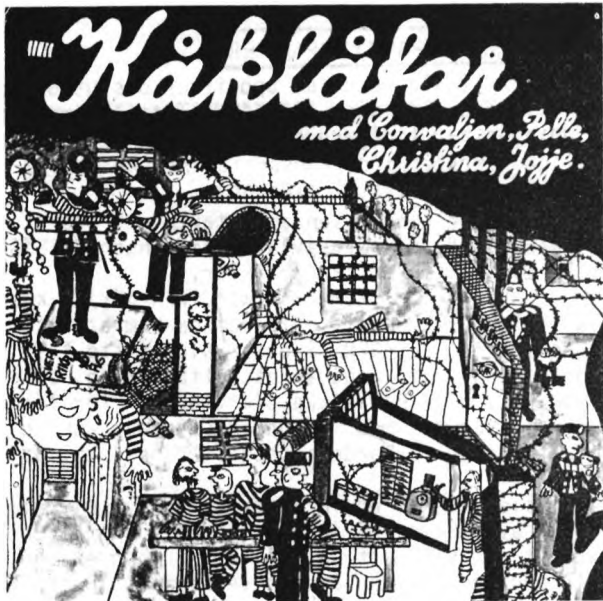

Böcker & Skivor

KÅKLÅTAR

med Convaljen, Pelle, Christina och Jojje.

Kåklåtar är en unik skivproduktion från MNW (Musik-nätet Waxholm). Den innehåller musik och texter gjorda av fångar på svenska fängelser och visorna sjungs av fångar. Plattan är en dokumentation av en okänd viskulturs som speglar de känslor och attityder som finns innanför de höga betongmurarna.

I Sverige finns idag ca 70 st fängelser och sammanlagt ca 5 000 fångar. Majoriteten av fångarna är män. Förutom ganska många f.d. fångar, finns det ganska få människor utanför murarna som genomskådat det svenska kriminalvårdssystemet. Ett sätt att öka antalet medvetna är att upplysa. Man kan skriva, måla och sjunga och spela om förtrycket och förmyndarfasonerna. Med visorna i "Kåklåtar" vill Convaljen och hans kamrater avslöja myten om Resocialiseringen och Återanpassning och Den Svenska Kriminalvårdens Förträfflighet.

Låtarna på skivan är ett antal spikar till den kista som skall användas vid jordfästningen av Fängelse-sytemet. Det återstår en del arbete för att komma därhän. Spikarna är av skiftande styrka. Det finns krokiga spikar, raka spikar, mjuka spikar, vassa spikar, trubbiga spikar och det finns några stålspikar som vässats lite extra och som slås in med handslägga.

Kamrater, ett givet inköp.

Beställes från:

SAM-Distribution AB
Fack
185 00 WAXHOLM

HF

Att bryta det sociala arvet

Att bryta det sociala arvet heter en nyutkommen bok av Gustav Johansson (Tiden/Folksam, 1973). Det är en fortsättning på hans tidigare bok "Det sociala arvet" (Tiden 1969).

Den första boken redogör för en jämförelse mellan "vanliga stockholmspojkar" och pojkar som bott på Skå, Stockholms barnavårdsnämnds behandlingshem, samt deras respektive familje- och sociala förhållanden. Skåbarnens familjer tillhör i regel de s k utstötta i samhället. Deras sociala arv går ofta tillbaka på flera generationer.

Familjerna tillhör de utslagna, de mindre lönsamma, de vårdbehövande, och dessa faktorer påverkar från alla första början barnen. Bråk, småstöld och "utespring" resulterar i myndigheternas ingripande och barnen börjar vandra mellan olika institutioner.

Den andra boken innehåller erfarenheter gjorda av kapitalismens "städgummor", socialvårdsarbetarna. Där beskrivs utvecklingen på Skå. I slutet av 40-talet var perspektivet inriktat på barnen, men så småningom vidgas det till hela familjen för att till sist inrikta sig på en "behandling av familjen som bärare av samhällets problem". Då ser man personen/familjen i sitt sammanhang, och inte som en avskild del från sin sociala verklighet.

Problemfamiljerna tenderar att uppfatta sin situation som isolerad och självförvårdad. Man känner sig som en mindervärdig människa, förstår inte att det är fråga om hela grupper av befolkningen som stöts ut på ett liknande sätt, och att dessa grupper har mycket gemensamt. De maktbävande uppfattning om hur en familj ska vara beskaffad och fungera blir ett föredöme som problemfamiljen av olika anledningar inte kan nå upp till. "Den s k avvikaren har samma fördomsfulla inställning mot sig själv som hans belackare har."

En stor del av socialarbetrnas arbete syftar till att få igång en "islossning" i familjer där allting tycks ha blockerats eller tornat upp sig. "Hemma-hos-behandlingen", som idag är mycket vanlig, innebär bl a långa periodiskt återkommande samtal med hela familjen i hemmiljö. Ofta gäller det då att bryta genom en "språkbarriär". Eller som en mamma uttryckte det: "Vi har ju aldrig kunnat prata med varann, bara skälla."

Ord används vi huvudsakligen i tre funktioner: ut-

till ett minimum: Någon i familjen ger order, de övriga käftar emot eller tiger stilla. Man saknar förmåga att analysera. Språkbarriären gör sig också gällande i kontakterna med omvärlden, med statliga myndigheter etc. "Ordet är inte fritt i vårt samhälle" säger Gustav Jonsson. Det är här skolan skulle kunna göra en insats.

Men redan i skolan börjar utstötningsmekanismerna att verka. Skolans normer är ju desamma som samhällets. Ju äldre barnen blir, desto tydligare blir klassbakgrunden och dess relation till "framgång och lycka" senare i livet. Det Gustav Jonsson kallar "det sociala skolarvet" hänger till stor del samman med den "stimulans, eller brist på stimulans som barnen får i sina hem under sina första år". Det säger sig själv att en intellektuellt torftig hemmiljö kommer att påverka skolresultaten.

Ofta diskuteras det om orsakerna till att somliga familjer "stöts ut" ur eller snarare aldrig tas in i samhällsmekanismen. Man söker koppla samman begrepp som sjukdom-ekonomisk misär, dåliga nerver-spritmissbruk. Vad man glömmer menar Gustav Jonsson, är huvudorsaken. "I sista stund är det maktkamp det gäller och vill man sätta makt bakom orden är det politiska arbetet nödvändigt."

Medvetandet om att "de ekonomiska lagarna styr vårt sätt att leva" är början till en lösning på problemet. Med den insikten vänder man uppmärksamheten från de utstötta till utstötningsmekanismen, ser de ekonomiska förhållandena som orsak till den sociala verkligheten.

Viktigt för kommunistiska vårdarbetare att ha levande är att "socialvård för utstötta människor måste inbegripa att man för dessa människor begripliggöret det system som stött ut dem eller rent av aldrig släppt in dem."

Kan man medverka till att känslan av egen otillräcklighet och misslyckande hos de utstötta vänds till kunskap om de förhållanden som formar vår tillvaro, kapitalismens omänsklighet, frigörs stora krafter. Det är dessa krafter som ska verka i den "maktkamp ute i samhället som till slut är den yttersta förutsättningen för att det sociala arvet ska kunna brytas.

H B & E H

Makten över forskningen

Hur fördelas de 1,3 miljarder, ung. 2% av statsbudgeten, som staten satsar på forskning, och vem bestämmer över dem? Det är några av de frågor som tas upp av Jan Annerstedt i *Makten över forskningen*, utgiven på Bo Cavefors Förlag.

Om vi börjar med den fråga som bokens titel ställer, så måste det genast sägas att den är dåligt utredd. Samarbetet mellan staten och "näringslivet" (inkl. jordbrukets och skogsbrukets organisationer) i de styrelser, institut, råd etc. som fördelar forskningsanslagen och de kanaler staten och "näringslivet" använder när de kommunicerar med varandra behandlas på ett alltför ytligt och formalistiskt sätt. Denna avsaknad i analysen kan förklaras av att JA verkar mena att staten står över klassmotsättningarna och att den bara har att välja en forskningspolitik, vilken den vill. T.ex. så "önskar (JA) en forskningspolitik som vilar på en socialistisk grundval" och menar därmed en politik där staten centralt tillhandahåller helhetsperspektivet och fastställer de generella riktlinjerna för hela forskningen, istället för att varje forskningssektor gör det var för sig.

JA ska ha en eloge för att han påpekar att statens satsning på forskning har lett till ytterligare monopolisering, liksom att den främst varit ett stöd för exportindustrin. "I slutet av 60-talet var närmare hälften av industrins totala forskning koncentrerad till 8 industrieföretag." Forskningen inom jordbruket har främst på senare år blivit till en integrerad del av jordbrukspolitik, centraliseringen av produktionen till stora gårdar i mellersta och södra Sverige.

För att övergå till bokens informativa aspekt. Hur fördelas dessa 1,3 miljarder inom den okända industrin i vetenskap, med 30-35 000 anställda. På 10 år (60/61 till 70/71) ökade statens utgifter för målstyrd forskning från 472 miljoner till 915 miljoner. Men 60-talet har inte bara sett ett ökat statligt ingripande i forskningen, utan också att dess inriktning har förändrats. I början av 60-talet fick militär-, atom- och rymdforskningen 86% av resurserna medan industri-, byggnads-, kommunikations-, jordbruks- och skogsforskningen fick 8%. 10 år senare var fördelningen 53% respektive 27%. Till denna bild bör läggas att forskningen för industri, byggnation och kommunikation ökade tiofaldigt. Detta hör samman med att "näringslivets" forskningsutgifter gick ned i slutet av 60-talet. Här var staten alltså tvungen att gå in för att upprätthålla forskningsnivån. Staten och "näringslivet" svarar för forskningskostnaderna på 50-50 basis.

Sen "näringslivet", såsom ovan nämnts, minskat sin andel svarar staten numera för ungefär 60%. Dessutom har staten öppnat universitet och högskolor för s k uppdragsforskning. Detta innebär att företag kan vända sig direkt till enskilda forskare på dessa institutioner för att få viss forskning utförd. Uppdragsforskningen har svällt ut enormt de senaste åren. Dess omfattning är svår att klarlägga, även för så-

och forskaren ifråga.

Boken innehåller naturligtvis också en redogörelse för det 25-åriga fiaskot med den svenska linjen i atomenergifrågan och berättelsen om det svenska försvarets stolthet: Viggen. Viggens historia börjar med att ÖB och Flygförvaltningen 1958 spikar de pres-tanda som skall ligga till grund för SAAB:s utvecklingsarbete under 60-talet. Den 13 juni 1961, ett halvår efter försvarskommitténs avgörande (utan principdiskussion i frågan) och några månader efter försvarsbesluten i riksdagen (utan att Viggen nämnts), beslutar ÖB att satsa helt och fullt på Viggen. I september 1961 sluter Flygförvaltningen ett avtal med SAAB, som garanterar SAAB ett treårigt utvecklingsarbete med Viggen. I maj 1962 sluter Flygförvaltningen ett avtal med Pratt & Whitney Aircraft (USA). Om avtalet bryts före den 31.12.1965 av andra orsaker än kvalitetstekniska skulle PWA ersättas med mellan 20 och 80 miljoner kronor beroende på annullerings-

tidpunkten. Riksdagen godkänner Viggenprojektet, efter att det nämnts på ett par rader av i en proposition våren 1963. Viggens märkliga historia är inte slut i och med detta. Under 1964 blir det uppenbart att SAAB inte kan klara av att koordinera alla forskningsuppdrag så att Viggen blir klar i tid. Då beslutar Flygförvaltningen att Honeywell (USA) ska hjälpa SAAB. Därmed var Viggenprojektet - så topphemligt att den svenska allmänheten bara informerats i tidningsnotiser - utlämnat till ett amerikanskt företag. Honeywell är emellertid inte det enda utländska företag som producerat central och "topphemlig" utrustning till Projekt Viggen. De andra är Bendix, Cutler Hammer, Elliot Automation, Garret, General Electric, Good Year, ITT, Sundstrand Aviation(USA); Philips(Holland); Marconi(England). Detta är dock inte den gång som militärledningen "tänkt själv". Andra exempel är Stor-Viggen, som skulle bli en kärnvapenförande bombare, kapabel att nå Leningrad och ryska städer innanför Östersjöns kuster. Roboten Karl XII, som skulle kunna föra en kärnstridsspets över Östersjön är ett annat. Bägge projekten avskrevs när det beslutades att Sverige inte skulle satsa på kärnvapen. Ett annat exempel är när FOA (Försvarets Forskningsanstalt), inom området "avancerad skyddsforskning" löste det tekniskt komplicerade problemet för utlösning av en bombakterad kärnladdning.

FRANK N. STEIN

Strejk våg i Danmark

Den 27 augusti lade 50 000 danska arbetare ned arbetet i protest mot domen i Hope Computer-affären. Arbetsnedläggelserna skedde över hela landet. I de flesta fallen rörde det sig om endagarstrejker. Arbetsnärarna vrede slog till mot flygtrafiken, varvsindustrin, hamnarna, sockerfabrikerna och flera typografiska arbetsplatser.

En talesman för de 3 800 strejkande vid köpenhamnsvarvet Burmeister & Wain sade att strejken var en protest mot "det övergrepp mot arbetarklassen som domen utgör". Allt arbete avstannade i Köpenhamns frihamn där ett par tusen man gick i strejk. "Naturligtvis" stödde inte danska LO arbetarnas strejk.

Orsaken till att "rättvisans" klasskaraktär avslöjade sig var arbetarnas lönekamp mot det multinationella företaget Hope Computer under januari i Hadsund på Jylland. Arbetarna blockerade företaget för att tvinga det till att skriva på ett löneavtal med fackföreningarna. Under en 14 timmar lång demonstration utanför företaget var strejkvakter utposterade vid fabriksgrindarna. Direktören, några av dennes medarbetare, och några utländska besökare ansåg sig hotade och vågade inte lämna området. De kallade då på polis.

Nio fackföreningsmän åtalades för olaga frihetsberövande. En av dem, den facklige förtroendemannen Willy Bartholomeussen, dömdes till 20 dagsböter à 60 kr. De övriga frikändes. I sitt domslut anser rätten att Bartholomeussen skall straffas eftersom aktionen inte var spontan och att hans skuld ytterligare befästs genom att han inte bad polisen skingra de strejkande.

GL

FÖRBUNDET ARBETARMAKT:s

1:a KONGRESS: "Vi är små – men överdjävliga"

I mitten av augusti samlades representanter för de olika rådsocialistiska arbetsgrupperna till en konferens för att upplösa dessa.

Arbetsgrupperna hade nämligen fyllt sin uppgift: De hade under ett års tid tjänat som den organisatoriska formen för de människor som utifrån vissa gemensamma uppfattningar om vad som fordras av en revolutionär organisation och vad socialism innebär, beslutat att gemensamt arbeta på att skapa en politisk plattform. Utifrån denna skulle man sedan kunna avgöra hur man bäst skulle föra kampen mot kapitalismen och för socialismen.

Detta arbete har inneburit att vi dels tagit upp grundläggande studier av den socialistiska teorin och de historiska lärdomarna av arbetarklassens kamp, dels att vi genom politiskt arbete på arbetsplatser och i samhället i övrigt, kommit fram till vilka kampformer som är användbara och vilka som måste förkastas. Det är detta teoretiska och praktiska arbete som legat till grund för den politiska plattform som har utarbetats genom diskussioner inom arbetsgrupperna, med sympatisörer och på nationella konferenser.

VARFÖR ÄNNU EN NY VÄNSTERORGANISATION?

På Rådsocialisternas sista konferens kom vi fram till att vi i så pass många frågor skiljde oss från varje annan organisation, att vi fann det nödvändigt att upprätta en egen organisation. Dessa frågor kommer klart fram i vår politiska plattform och vi hänvisar till den, för de som vill ha fullt klart för sig var vi står i olika frågor. Men här ska ändå tas upp de viktigare punkterna, vilka skiljer oss från majoriteten av den övriga "vänstern".

Vi anser inte att socialism bara innebär planekonomi och "partiets ledande roll". Vi anser att planekonomin endast är en grundläggande förutsättning för socialismen. Lika viktigt är att det är arbetarklassen som har makten över hela samhället, genom sina egna organ, arbetarråden.

Alla försök att ersätta arbetarklassens eget förvaltande av samhällets med partiets, har barkat käpprätt in i byråkratisk diktatur. Vi vill också betona vikten av att socialismen inte automatiskt medför den nya människa, som är nödvändig för att skapa det klasslösa kommunistiska samhället.

Det måste under socialismen finnas en medvetenhet om att det i grunden gäller att förändra människors relationer till varandra och till samhället: i stället för en konkurrerande människa, måste skapas en samarbetande, i stället för människor i isolering, måste skapas ett samhälle av gemenskap, i stället för ett samhälle med en uppdelning på människor som fattar beslut och de som åtlöder dem, måste arbetas på att få alla människor att delta i samhällets skötsel i stället för förtryck av kvinnan och barn i den borgerliga kärnfamiljen måste nya samlevnadsformer uppmuntras.

Socialismen innebär inte bara planekonomi och elektrifiering, socialismen innebär början på *människans frigörelse*.

Den övriga "vänstern" har så gott som fullständigt

missat att förklara vad socialism innebär. Olika vänsterorganisationer hänvisar än till Kina, än till Sovjetunionen som föredömen och man förnekar helt och hållet förekomsten av en byråkrati i respektive "drömland". Andra organisationer ser mer kritiskt på både Kina och Sovjetunionen, men ingen organisation har hittills lyckats prestera en hållbar förklaring till det viktigaste: vad är det fråga om för samhällssystem i Kina respektive Sovjetunionen, vad är det för samhällssystem utan kapitalister, men som ändå utövar ett liknande förtryck mot arbetarklassen som finns i de kapitalistiska länderna. Vi menar att vi sitter inne med svaret på en del av dessa frågor: ett "nytt" klassamhälle med ett statsbyråkratiskt produktions-sätt och med en härskande klass av byråkrater.

Denna vår syn på vad socialismen innebär – arbetarmakt och inte parti- och byråkratmakt, för också med sig andra, mer näraliggande frågor, t ex den revolutionära organisationens uppgifter i den revolutionära situationen, där vi är övertygade att partier och revolutionära organisationer kommer att spela en underordnad roll i förhållande till arbetarklassens självständiga kamp.

Även i den dagliga kampen mot kapitalismen och byrå-

Redan nu, måste arbetarklassen bryta den borgerliga ideologins boja, den som säger att arbetarna inte är förmögna att uträtta något själva, utan ska lita till självutnämnda ledare. En av våra viktigaste uppgifter är därför, att på alla sätt understödja och propagandera *arbetarklassens självständiga kamp*. Det är arbetarklassen som genomför revolutionen, inte avantgardet, den revolutionära organisationen.

VÅRA NÄRMASTE FRAMTIDSPLANER

För att kunna fullgöra dessa uppgifter beslutade kongressen att göra tidningen ARBETARMAKT till förbundsgan, tidningen har tidigare endast varit "organ" för de enskilda kamrater i de rådsocialistiska arbetsgrupperna som medarbetat i tidningen.

Vidare beslutade kongressen att starta ett teoretiskt organ, "RADSMÅKT", för att avlasta tidningen ARBETARMAKT från tyngre teoretiska artiklar.

Förbundet Arbetarmakt kommer också från början kunna bedriva förlagsverksamhet, eftersom de kamrater som drivit förlaget ARBETARPRESS också slutit sig till förbundet. Den första utgåvan på detta förlag, blir den redan omnämnda "Politiska plattformen" för förbundet, som tillsammans med förbundets stadgar och en sammanfattning av förbundets uppgifter ges ut i pamflettförm.

På kongressen valdes en förbundsstyrelse, som till 3/4 består av arbetare i industrin. Dess uppgifter kommer närmast att vara att se till att förbundet börjar utveckla propagandasidan av sin verksamhet. Detta kommer, till en början, att kräva mycket arbete eftersom de rådsocialistiska arbetsgrupperna haft en propagandan som en underordnad verksamhet och istället huvudsakligen sysslat med studier.

Det nya förbundet kommer, naturligtvis inte att upphöra med studieverksamheten, en grundcirkel är under utarbetande, kaderstudierna kommer att fortsätta, närmast med inriktning på studier av byråkratin i de kapitalistiska länderna.

Du som är intresserad av vår politik, eller bara vill veta mer, skriv till någon av adresserna nedan. Vi är små – men vi är överdjävliga.

FÖRBUNDET ARBETARMAKT:s REGIONSKONTAKTER:

Förbundet Arbetarmakt, Jönköping
Box 154

551 02 JÖNKÖPING

Förbundet Arbetarmakt, Göteborg
Box 31 102

400 32 GÖTEBORG 31

Förbundet Arbetarmakt, Stockholm
Box 49 035

100 28 STOCKHOLM 49

ratin kommer vår syn på den självständiga arbetarkampen in. Detta har sin grund i att eftersom vårt slutmål, det kommunistiska klasslösa samhället kräver medvetet och aktivt handlande människor, så måste i konsekvens med detta, denna medvetenhet och självständiga handlande, finnas under såväl socialismen som revolutionen. En arbetarklass som det allvetande "kommunistiska partiet" försöker leda fram genom revolutionen och socialismen, kan därför aldrig bli förmögen att skapa något kommunistiskt samhälle.

ARBETARPRESS ERBJUDER:

De pamfletter vi hitintills har givit ut, har mötts med ett stort intresse, ja så stort att vi tvingats uppskjuta utgivningen av nya pamfletter. Dessutom håller vi på att omorganisera tryckning och distribution.

Under hösten kommer vi därför att utge endast en pamflett. Men desto viktigare. Pamfletten innehåller Förbundet Arbetarmakt:s politiska plattform, uppgifter och stadgar. Pamfletten uttrycker förbundet Arbetarmakt:s syn. Priset blir 2:-.

Innan denna pamflett utkommer, i slutet av september, tycker vi att du ska läsa de andra pamfletter vi har givit ut. Nämligen:

Lenin som filosof av Anton Pannekoek. I denna pamflett tar den holländske marxisten upp och disputerar Lenins filosofiska tänkande. Han visar hur Lenin är oförmögen att ens förstå de filosofiska system han föresatt sig att kritisera sönder. (Pris 8:-)

Politikens irrationalitet av Maurice Brinton avslöjar hur den borgerliga synen på sexualiteten och upp-

fostran har fått, och kommer att få, katastrofala följder för "vänstern" och dess praktik. Författaren, som grundar sig på Wilhelm Reichs revolutionära psykologi, tar också upp en av de faktorer som borgarklassen stöder sig på i förtrycket av arbetarklassen. Här är inte polis och krigsmakt tillräckliga, ja inte ens den borgerliga propagandan räcker till. För att massorna ska acceptera propagandan fordras att den *korresponderar mot massornas förvärvade (genom bl a uppfostran) karaktärsstruktur*. (Pris 5:-)

Klasskamp i Polen 1970-71 tar upp och analyserar utvecklingen i Polen sedan 1945. En utveckling som pekar fram mot arbetarnas omfattande strejker och militanta aktioner, som t ex fabriksokkupationer och bildandet av arbetarråd, i början av sjuttio-talet. (Pris 4:-)

Från spartakism till nationalbolsjevism är en redogörelse för revolutionen i Tyskland efter det första världskriget, med betoningen på arbetarråden och dess roll. I pamfletten behandlas sådana "bortglömda" hän-

delser som, Kominterns inställning till revolutionen i Tyskland som någon slags kupp, bolsjevikpartiets vapenhandel med Weimarrepubliken, anarkisternas lekstugeaktiga uppträdande i Rådsrepubliken Bayern m m. (Pris 4:-)

Råden och rådsorganisationen av René Riesel tar upp de historiskt mest kända och omskrivna arbetarråden. Pamfletten behandlar också dialektiken mellan avantgardets organisering i den revolutionära organisationen (rådsorganisationen) och klassens organisering i råden. (Pris 3:-)

Pamfletterna beställs via postgiro 86 58 50 - 2. (Skriv "Arbetarpress, c/o Tidblom" på postgiroblanketten.)

Vill du ha ytterligare upplysningar, komma med kritik, etc. Skriv till:

ARBETARPRESS, Box 221, 551 02 JÖNKÖPING

POLITISK PLATTFORM

FÖRBUNDET ARBETARMAKT:s Politiska Plattform, som just nu är under tryckning, antogs av förbundets 1:a kongress i Göteborg i mitten av augusti.

I denna plattform sammanfattar vi vår syn på socialismen och vägen dit. Vi har också lagt stor vikt vid vad vi menar med socialistiskt medvetande, och hur arbetarklassen kan omfatta detta.

Till plattformen har vi lagt vårt handlingsprogram och stadgar. Pamfletten kostar 2:-, inkl. porto.

Beställ och betala direkt över pg. 86 58 50-2 ("ARBETARPRESS, c/o Tidblom").

FÖRBUNDET
ARBETARMAKT

VI BLIR FLER OCH FLER

Nu startar tidningen ARBETARMAKT sin prenumerationskampanj. Rusa genast till posten och betala in 20:- på postgiro 38 13 00 - 3. Då får du tidningen 12 nr framåt. Om du är tillräckligt snabb, (innan september månads ut-

gång) får du dessutom vår politiska plattform. Alltså 20:- på postgiro 38 13 00 - 3. Vill du hjälpa till att värva prenumeranter? Kontakta då redaktionen.

kom med du också